FRANK WEDEKIND
Marchizul von Keith
DRAMĂ ÎN CINCI ACTE
Actul întâi
CONSILIERUL CAZIMIR, *mare comerciant*
HERMANN CAZIMIR, *fiul său* (*de 15 ani*, *interpretat de o fată*)
MARCHIZUL VON KEITH
ERNST SCHOLZ
MOLLY GRIESINGER
ANNA, *văduva Contelui Werdenfels*
SARANIEFF, *pictor*
ZAMRJAKI, *compozitor*
SOMMERSBERG, *literat*
RAŞPE, *comisar criminalist*
OSTERMEIER, *fabricant de bere*
KRENZI, *arhitect*
GRANDAUER, *proprietar de restaurant*
DOAMNA OSTERMEIER
DOAMNA KRENZI
BAROANA VON ROSENKRON 1
BAROANA VON TOTLEBEN J *femei divorţate*
SAŞA (*interpretat de o fată*)
SIMBA
UN AJUTOR DE MĂCELAR
O BRUTĂREASA
UN HAMAL
MUŞTERII DE LA BERĂRIA CURŢII
Acţiunea se petrece la M-iinchen, *la sfârşitul verii lui 1899*
KEITH MOLLY
VON KelTH

O *cameră de lucru cu pereţii acoperiţi cu tablouri. În peretele din fund*, *la dreapta* (*la dreapta şi la stânga – întotdeauna din perspectiva actorului*), *se află uşa de la vestibul*, *iar la stânga*, *uşa de la o anticameră*. *Din peretele din dreapta*, *în faţă*, *dă o uşă spre camera de zi*. *Lângă peretele din stânga*, *în faţă*, *este instalat biroul*, *pe care se află nişte proiecte făcute sul*; *lângă birou*, *în perete*, *un telefon*. *La dreapta*, *în faţă*, *un divan*, *în faţa căruia se află o măsuţă*; *în mijloc*, *puţin mai în*

spate, o masă mai mare. Etajere cu cărţi; instrumente muzicale, pachetele cu acte şi însemnări.

Marchizul von Keith stă la birou, adâncit în examinarea unui proiect. E un bărbat de circa 27 de ani: de statură mijlocie, zvelt şi uscăţiv; ar avea o înfăţişare ireproşabilă dacă n-ar şchiopăta de piciorul stâng. Trăsăturile bărbăteşti ale feţei îl arată nervos, având în acelaşi timp ceva dur; ochi cenuşii pătrunzători, mustăcioară blondă; părul scurt, rebel, de culoarea paiului, despărţit cu grijă în cărare la mijloc. E într-o ţinută de societate, elegantă şi distinsă, dar nu excentrică. Are mâinile osoase şi roşii ca ale unui clovn.

Molly Griesinger vine din camera de zi şi pune o tavă acoperită pe măsuţa din faţa divanului. E o brunetă fără strălucire, cam timidă şi agitată, în veşminte de casă, fără strălucire, are însă nişte ochi mari, negri, expresivi.

Poftim, odorule, ţi-am adus ceai, şi caviar, şi mezeluri. Azi te-ai sculat cam devreme, la ora nouă.

(*fără să se mişte*): îţi mulţumesc, fetiţă scumpă.

Ţi-o fi tare foame. Acum ai idee unde se va ridica

Palatul zânelor?

Vezi că sunt în toiul lucrului.

))!

Molly întotdeauna eşti când vin eu. De-aceea trebuie să aflu de la prietenele tale tot ce-i în legătură cu tine şi cu acţiunile tale.

Von Keith (*întorcându-se în fotoliu*): Am cunoscut o femeie care-şi astupă urechile când vorbeam despre proiecte. Zicea: Vino şi povesteşte – mi doar după ce-ai realizat ceva!

Molly Asta-i nenorocirea mea, c-ai cunoscut până-acum tot felul de femei. (*Deoarece sună.*) Doamne, dar cine-o fi iar! (*Iese prin vestibul ca să deschidă.*)

Von Keith (*aparte*): Cobe!

Molly (*se-ntoarce cu o carte de vizită*): Un tânăr domn care ar vrea să-ţi vorbească. I-am spus că eşti în toiul lucrului.

Von Keith (*după ce a citit cartea de vizită*): Pică tocmai bine j!

Molly îl lasă pe Hermann Cazimir să intre şi trece în camera de zi.

Hermann (*un gimnazist de cincisprezece ani, într-un costum de biciclist foarte elegant*): Bună dimineaţa, domnule baron.

Von Keith Ce vânt te-aduce la mine?

Hermann Poate că lucrul cel mai bun e să intru direct în chestiune. Am fost aseară împreună cu Saranieff şi Zamrjaki la cafeneaua Luitpold. M-am plâns că am neapărată nevoie de o sută de mărci. La care Saranieff a fost de părere că m-aş putea adresa dumneavoastră.

Von Keith întreg Münchenul mă consideră un rege american al căilor ferate.

Hermann Zamrjaki spunea că dumneavoastră aveţi întotdeauna bani.

Von Keith Pe Zamrjaki l-am sprijinit fiindcă este cel mai mare geniu muzical de la Richard Wagner încoace, Dar aceşti tâlhari de drumul mare nu sunt o societate tocmai potrivită pentru dumneata!

Hermann îi găsesc interesanţi pe-aceşti tâlhari de drumul mare. Pe domnii aceştia-i cunosc de la o-ntrunire a anarhiştilor.

Von Keith Pentru tatăl dumitale o să fie-o surpriză plăcută faptul că-ţi începi viaţa umblând pe la-ntrunirile revoluţionare.

Hermann De ce nu mă lasă tata să plec din München!

Keith

Keith

Hermann Von Keith Hermann Von Keith

Hermann Von Keith

Hermann Von Keith

Hermann Von Keith

L

Pentru că eşti încă prea tânăr pentru lumea mare! Găsesc că la vârsta mea se poate-nvăţa infinit mai mult trăind cu-adevărat ceva, decât frecând băncile şcolii până la majorat.

Prin această trăire-adevărată nu faci decât să-ţi pierzi aptitudinile cu care ai venit pe lume. Lucrul acesta are o valoare cu totul specială în cazul dumitale, al fiului şi viitorului moştenitor al celui mai mare geniu financiar german al timpurilor noastre.

— Dar ce spune tatăl dumitale despre mine?

Tata nu vorbeşte defel cu mine. Dar cu alţii vorbeşte. Posibil! Eu stau prea puţin acasă, în privinţa asta nu procedezi bine. Am urmărit operaţiunile financiare ale tatălui dumitale din America şi până-aici. Tatăl dumitale consideră cu totul exclus să mai existe şi altcineva la fel de inteligent ca el. De-aceea şi refuză până-acuma cu atâta

încăpăţânare să adere la întreprinderea mea.

Nu pot să-mi imaginez, oricâtă bunăvoinţă aş avea, cum ar putea să-mi placă vreodată o viaţă ca aceea pe care-o duce tatăl meu. Tatălui dumitale îi lipseşte pur şi simplu capacitatea de-a te face să prinzi interes pentru profesia lui.

În lumea aceasta însă nu-i vorba să trăieşti, ci să cunoşti, de fapt, viaţa şi lumea. Intenţia' dumitale de-a cunoaşte lumea o să te ducă să mori în mizerie. Scrie-ţi în frunte, înaintea oricărui lucru, cea mai înaltă preţuire pentru condiţiile-n care te-ai născut! Asta te va scuti să te umileşti cu sufletul atât de-mpăcat. Prin încercarea de-a mă-mprumuta, nu? Există totuşi bunuri mai mari decât bogăţia! Astea-s învăţături şcolăreşti. Asemenea lucruri sunt numite mai mari doar pentru că se nasc din avuţie şi sunt posibile numai prin avuţie. Dumneata ai libertatea, după ce tatăl dumitale a agonisit o avere, să te dedici unui scop artistic sau ştiinţific. Dacă însă nu vei ţine seamă-n toată treaba asta de cel dintâi principiu universal, o să-ţi dai moştenirea pe mâna escrocilor să ţi-o bea.

Hermann

Von Keith

Hermann Von Keith

Hermann Von Keith

Von Keith

Anna Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Dacă Iisus Cristos ar fi procedat după acest prin cipiu universal…! Nu uita un lucru: creştinismul a eliberat din sclavie două treimi din omenire! Nu există idei, fie ele sociale, ştiinţifice sau artistice, care să nu graviteze-n jurul averii. De-aceea anarhiştii sunt inamicii lor declaraţi. Şi să nu crezi că lumea se schimbă vreodată-n această privinţă. Pe oră îl dresezi sau îl distrugi. (*S-a aşezat la birou*. Jj Am să-ţi dau sută de mărci. Dar să mai dai pe la mine, chiar dacă n-ai nevoie de bani. Cât a trecut de când a murit mama dumitale? La primăvară vor fi trei ani. (*îi dă un bilet închis*): Te duci cu ăsta la contesa Werdenfels, pe Briennerstrasse 23. Transmite-i salutări din partea mea. Întâmplător, azi n-am nimic în buzunar. Vă mulţumesc, domnule baron. (*îl conduce*; *în timp ce închide uşa în urma lui*): N-ai

pentru ce, mi-a făcut multă plăcere. – (*Apoi* se *reîntoarce* la *birou*; *scotoceşte printre proiecte*.) Taică-su mă tratează ca pe-un hingher.

— Trebuie să pun la cale cât de curând un concert.

— Opinia publică îl va constrânge atunci să adere la iniţiativa mea. În cel mai rău caz, o să meargă şi fără el. – (*Deoarece bate cineva la uşă*.) Intră!

Intră Anna, *văduva contelui Werdenfels*. *O frumuseţe senzuală*, *în vârstă de treizeci de ani*. *Cu pielea albă*, *cu nasul în vânt*, *ochi luminoşi*, *păr bogat*, *castaniu*.

(*o întâmpina*): Tu eşti, regina mea!

— Tocmai l-am trimis pe tânărul Cazimir cu o mică rugăminte la tine.

Acesta era tânărul domn Cazimir?

(*după ce a sărutat în grabă buzele întinse de contesă*): Se va-ntoarce dacă nu te găseşte-acasă.]

Nu seamănă câtuşi de puţin cu tatăl său.

Să-l lăsăm pe tata să fie tată. M-am adresat acum unor oameni de la a căror ambiţie socială mă aştept g la un entuziasm înflăcărat pentru ceea ce vreau 1

să întreprind.

Dar despre bătrânul Cazimir se spune, în general, că sprijină tinerele actriţe şi cântăreţe.

Von Keith

Anna

Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Von Keith Anna

Von Keith

(*sorbind-o din ochi pe Anna*): Anna, de-ndată ce te văd în faţa mea, sunt un alt om, ca şi când ai fi chezăşia vie a fericirii mele.

— Dar nu vrei să iei micul dejun? Uite ceai, şi caviar, şi mezeluri. (*ia loc pe divan şi mănâncă*): Am lecţie la ora unsprezece. Am venit numai pentru o clipă.

— Doamna Bianchix îmi spune că-ntr-un an aş putea ajunge cea dintâi cântăreaţa wagneriană din Germania.

(*îşi aprinde o ţigară*): Nu-i exclus s-ajungi chiar până-ntr-acolo într-un an, încât cele dintâi cântăreţe wagneriene se vor strădui să-ţi obţină protecţia.

N-aş avea nimic împotrivă. Cu mintea mea mărginită de femeie, nu-nţeleg, firește, cum aş putea ajunge deodată aşa de sus.

Asta nici eu nu ţi-o pot explica dinainte. Eu mă las, pur şi simplu, târât aşa în voia sorţii, până ce-ajung la un liman unde mă simt ca acasă, îndeajuns ca să-mi zic: Aici să ne-njghebăm cocioabă!

Pentru asta, oricum, vei avea în mine cel mai fidel tovarăş de luptă. De-o vreme, mă bate uneori gândul sinuciderii în faţa plăcerii stridente a vieţii. Unul şi-o răpeşte, iar altul o capătă-n dar. Când am ieşit eu în lume, cea mai cutezătoare nădăjduire a mea a fost să mor undeva în Silezia Superioară ca dascăl de ţară.

Cu greu ţi-ai fi putut imagina pe-atunci că Münchenul ţi se va aşterne odată la picioare. Alunchenul îmi era cunoscut de la lecţiile de geografie. Dacă totuşi nu mă bucur nici astăzi de-o faimă tocmai curată, să nu se uite din ce hăuri am ieşit la lumină.

În fiecare seară îl implor pe Dumnezeu să-mi transfere ceva din admirabila ta energie. Prostii, n-am deloc energie.

Pentru tine însă, pur şi simplu, este o necesitate vitală să-ţi vâri capul în gard. Talentele mele se limitează la faptul supărător că eu nu pot respira în atmosfera burgheză. De-aceea, chiar dacă-mi reuşeşte ceea ce vreau, pentru asta

1 *Bianca Bianchi* (1858-1947), renumită cântăreaţă.

Anna Von Keith

Anna Von Keith
Anna Von Keith
Anna Von Keith
Anna Von Keith

Anna niciodată n-o să mă umflu-n pene cât de cât. Alţi oameni se instalează pe-o anumită treaptă, pe care continuă să vegeteze toată viaţa, fără s-ajungă-n conflict cu lumea.

Pe când tu ai căzut din cer ca personalitate desăvârşită.

Eu sunt bastard. Tatăl meu a fost un om foarte ridicat din punct de vedere spiritual, mai ales în ceea ce priveşte matematica şi lucrurile

exacte, iar mama mea a fost ţigancă.

De-aş avea măcar iscusinţa ta de-a citi tainele oamenilor pe chipul lor! Atunci le-aş strivi nasul de pământ cu vârful piciorului. Asemenea meşteşuguri trezesc mai curând neîncrederea-n tine decât îţi aduc foloase. De-aceea şi societatea burgheză nutreşte, de când mă aflu pe lume, o teamă secretă faţă de mine. Dar această societate burgheză, fără să vrea, mă face fericit prin reţinerea ei. Cu cât mai sus mă ridic, cu atât mă-ntâmpină cu mai multă-ncredere. În realitate, nu vreau decât să urc în acea sferă-n care încrucişarea dintre un filosof şi un hoţ de cai este preţuită la justa ei valoare, într-adevăr, în tot oraşul nu mai auzi vorbindu-se decât de Palatul zânelor al tău. Palatul zânelor îmi serveşte doar ca punct de concentrare a puterilor mele. Mă cunosc mult prea bine pentru a presupune, în ce mă priveşte, c-am să revizuiesc toată viaţa rapoarte de casă. Atunci însă ce se va alege de mine? Crezi cumva că am chef să iau lecţii de canto în vecii vecilor? Mai ieri spuneai că Palatul zânelor se construieşte special pentru mine.

Dar cu siguranţă că n-ai să dansezi pe labele dindărăt până la capătul vieţii, lăsându-te-njurată de toţi gazetăraşii. Ai nevoie doar de ceva mai multe puncte luminoase-n trecutul tău. Fireşte, un arbore genealogic ca al doamnelor de Rosenkron şi Totleben n-am să pot prezenta. Din pricina asta n-ai de ce să mai fi geloasă pe vreuna din ele.

Sper din suflet! Oare ce-nsuşiri feminine ar trebui să mă facă şi pe mine geloasă pe vreo femeie?

Von Keith Am fost nevoit să le preiau pe amândouă odată cu agenţia de concerte, ca moştenire de la predecesorul meu. De-ndată ce mi-am consolidat poziţia, se pot apuca de comerţul cu ridichi sau de scris nuvele, dacă au de gând să trăiască. Anna Eu îmi fac mai multe griji din cauza ghetelor cu şireturi cu care ies la plimbare, decât din pricina iubirii tale pentru mine. Şi ştii de ce? Fiindcă, tu eşti omul cel mai lipsit de consideraţie şi fiindcă tu nu te sinchiseşti de nimic pe lumea asta-n afară de plăcerea ta senzuală! De-aceea, în cazul că mă vei părăsi, nici n-aş putea simţi cu-adevărat pentru tine altceva decât milă. Dar ai grijă să nu fii tu părăsit mai întâi!

Von Keith (*mângâind-o pe Anna*): Am trecut prin multe-n viaţa mea, dar acum mă gândesc totuşi serios să-mi construiesc o casă; o casă cu-ncăperi cât mai înalte, cu parc şi scară exterioară. Nu trebuie să lipsească nici cerşetorii, care dau farmec oricărei ascensiuni. Cu

trecutul am încheiat-o şi înapoi nu doresc să mă mai întorc. Prea de multe ori a fost vorba de viaţă şi de moarte. Nu mi-aş sfătui niciun prieten să-mi ia cariera drept model.

Anna Fără-ndoială, tu nu eşti omul care să se dea bătut.

Von Keith Acestei calităţi îi şi datorez, de fapt, aproape tot ce-am realizat până-acum.

— Eu cred, Anna, că, dacă ne-am fi născut amândoi în două lumi diferite, ar fi trebuit, oricum, să ne-ntâlnim. Anna Fără-ndoială, nici eu nu sunt omul care să se dea bătut.

Von Keith chiar dacă providenţa nu ne-ar fi sortit unul altuia prin fantasticele noastre afinităţi în privinţa gusturilor, un lucru l-am fi avut totuşi comun… Anna o sănătate de fier.

Von Keith (*se aşază lângă ea şi-o mângâie*): în ceea ce priveşte femeile, mai cu seamă înţelepciunea, sănătatea, senzualitatea şi frumuseţea sunt pentru mine noţiuni inseparabile, din oricare dintre ele rezultând de la sine celelalte trei. Dacă această moştenire s-ar potenţa în copiii noştri…

Saşa, un băiat de casă de treisprezece ani, în livrea şi pantaloni până la genunchi, intră din vestibul şi pune pe masa din mijloc un maldăr de ziare.

275

Von Keith

Saşa

Von Keith

An na

Von Keith Anna Von Keith

Anna

Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Von Keith

Molly

Saşa

Von Keith

Saşa

Von Keith

Ce spune domnul consilier comercial Ostermeier?

Domnul consilier comercial mi-a dat o scrisoare.

E printre ziare. (*Trece în anticameră*.)

(*a deschis scrisoarea*): îi datorez întâmplării faptul că te afli aici! (*Citeşte*:) „… Am cerut în mai multe rânduri să mi se relateze despre proiectul dumneavoastră şi manifest faţă de el un viu interes. Mă găsiţi azi la amiază, cam pe la ora douăsprezece, la Cafeneaua Maximilian…” Asta mă face stăpânul lumii! Acuma bătrânul Cazimir îmi poate privi spatele, dacă mai vrea să se-asocieze. În alianţă cu oamenii aceştia de treabă, până şi autocraţia îmi rămâne neştirbită.

(*s-a ridicat*): îmi poţi da o mie de mărci?

Iar eşti lefteră?

Trebuie plătită chiria.

E timp până mâine. Nu-ţi face nici cea mai mică grijă-n privinţa asta.

Cum crezi. Contele Werdenfels mi-a prorocit pe patul morţii c-am să mai cunosc o dată viaţa sub cele mai serioase-nfăţişări.

Dacă te-aprecia puţin mai exact, poate-ar mai fi fost azi în viaţă.

Până-acum, profeţia lui nu s-a adeverit.

Îţi trimit banii mâine la amiază.

(*în timp ce von Keith o însoţeşte afară*): Xu, te rog; am să vin chiar eu să-i iau.

Scena rămâne o clipă goală. Apoi vine Molly Griesinger din camera de zi şi strânge serviciul de ceai. Von Keith revine din vestibul.

(*strigă*): Saşa! – (*Ia unul din tablourile de pe perete*.) Asta-mi va ajuta s-o scot la capăt în următoarele paisprezece zile!

Aşadar, tot mai speri că menajul poate continuă-n felul ăsta?

(*vine din anticameră*): Domnule baron?

(*îi dă tabloul*): Traversează la Tannhäuser. Să-l pună pe acest Saranieff în vitrină. îl dau cu trei mii de mărci.

Prea bine, domnule baron.

În cinci minute vin şi eu. Aşteaptă! (*Ia de pe birou un cartonaş pe care este scris „3.000 M” şi-l fixează pe rama tabloului*.) Trei mii de mărci! – 276

Von Keith Molly

Von Keith Molly Von Keith Molly Von Keith Molly

Von Keith

Molly

Von Keith Molly

Von Keith

Molly

(*Se duce la birou*.) Mai întâi să scriu repede un articol despre asta.

Saşa iese cu tabloul.

După-atâta lăudăroşenie, de s-ar vedea odată măcar o dâră de succes real!

(*scriind*): „Idealul de frumuseţe al peisajului modern".

Dacă acest Saranieff ar fi ştiut să picteze, nu era nevoie să se scrie mai întâi în gazete despre el.

(*întorcându-se*): Poftim?

Ştiu, iar eşti în toiul lucrului.

Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

Am primit o scrisoare din Buckeburg.

De la mama ta?

(*scoate scrisoarea din buzunar şi citeşte*) „Sunteţi bineveniţi oricând la noi. Puteţi ocupa ambeleholuri de la etajul al treilea. Apoi puteţi aştepta în tihnă până vi se rezolvă afacerile la München".

Dar nu-nţelegi, fetiţă scumpă, că, prin asemenea mâzgăleli îmi subminezi creditul?

Mâine n-o să mai avem nici pic de pâine pe

masă.

Atunci o să mâncăm la Hotel Continental.

Acolo n-am să pot înghiţi nici o-mbucătură, de teamă că nu cumva portărelul să ne pună între timp sechestru pe paturi.

O să mai mediteze şi el la treaba asta. De ce nu-ţi trec prin căpşorul acela şi alte gânduri decât cele despre mâncare şi băutură?! Te-ai putea bucura de existenţa ta infinit mai mult, dacă ai avea.

puţin mai multă consideraţie faţă de părţile ei luminoase. Nutreşti o prediiecţie-ndărătnică pentru, nefericire.

Eu găsesc că tu nutreşti această predilecţie pentru nefericire! Pe alţi oameni profesia îi îndestulează *y* nici nu trebuie să fie munciţi cât de cât de asemenea gânduri. Pentru asta există ei unul pentru altul în căminul lor tihnit, unde nimic nu stă-n calea fericirii lor. Iar tu» în ciuda talentelor tale „îţi ruinezi sănătatea ca un turbat, şi, cu toate astea, zile de-a rândm. mi se găseşte o leţcaie-n casă.

Von Keith
Molly
Von Keith Molly
Von Keith Molly
Von Keith Molly
Von Keith
Molly Von Keith
Molly Von Keith Molly
Von Keith
Molly Von Keith Molly

Şi totuşi ai avut în fiecare zi să mănânci pe săturate! Că nu cheltuieşti nimic pe toalete, zău că nu-i vina mea. De-ndată ce acest articol e scris, am trei mii de mărci în mina. Atunci să iei o trăsură şi să cumperi tot ce-ţi trece prin cap la repezeală.

O să-ţi plătească trei mii de mărci pentru tablou tot atât de sigur pe cât o să-mi încalţ eu de dragul tău ciorapi de mătase. (*se ridică indignat*): Eşti un giuvaier! (*îi sare de gât*): Te-am supărat, odorule? Iartă-mă, fii bun! Ce ţi-am spus adineauri este convingerea mea cea mai sfântă.

Chiar să primesc banii de-abia mâine seară, şi tot n-am de ce regreta sacrificiul! (*plângând*): Ştiam cât de urât a fost din partea mea. Hai, loveşte-mă odată! Palatul zânelor e ca şi sigur. Lasă-mă cel puţin să-ţi sărut mâna. Te implor, lasă-mă să-ţi sărut mâna.

Numai să nu-mi pierd cumpătul mai vreo câteva zile.

Nici atât măcar! Cum poţi fi aşa de monstruos! (*îşi scoate mâna din buzunar*): Poate că la urma urmei ar mai fi timp să reflectezi, de altfel limpezirea vine de la sine, aşa dintr-odată. (*acoperindu-i mâna cu sărutări*): Oare de ce nu vrei să mă baţi! O merit din plin! Te-amăgeşti în privinţa fericirii tale prin toate mijloacele de care dispune-o femeie. (*sare în sus revoltată*): Să nu-ţi închipui însă că amabilităţile tale m-ar băga-n sperieţi! Pe noi doi ne uneşte o legătură prea puternică. Dacă aceasta se va rupe odată, atunci n-am să te mai pot păstra; dar atâta timp cât eşti în mizerie, îmi aparţii. Molly, o să-ţi fie fatal faptul că te temi mai mult de fericirea mea decât de moarte. Dacă mâine voi avea mâinile libere, n-ai să mai rezişti niciun minut la mine.

Atunci tot e bine c-o ştii.

Eu însă nu mă găsesc în mizerie!

Permite-mi doar că, până ce vei avea mâini-le libere, să mai lucrez pentru tine.

Von Keith Molly

Von Keith Molly

Von Keith Molly

Von Keith Molly

Von Keith Molly

Von Keith

(*se aşază din nou la hirou*): Fă lucrurile de care nu te poţi lăsa! Ştii că nicicând nu mi-e mai antipatică o femeie decât atunci când lucrează. De dragul tău n-oi mai face din mine o maimuţă şi-un papagal. Dacă mă plec deasupra covatei, în loc să mă duc cu tine despuiată pe la baluri mascate, poate că prin asta n-am să te ruinez, încăpăţânarea ta are ceva supranatural. Eu cred că asta depăşeşte capacitatea ta de-nţelegere!

Chiar de te-aş înţelege, asta nu ţi-ar fi, din păcate, de niciun folos.

(*triumfând*): N-ar trebui să-ţi fac confidenţe, dar ţi-o spun negru pe alb, dacă vrei! Cu siguranţă că nu mi-aş câştiga fericirea, dacă m-aş impune cât de cât în faţa ta şi dacă-aş vrea să par mai bună decât m-a creat Dumnezeu – *fiindcă tu mă iubeşti*! Asta e de la sine-nţeles.

(*triumfând*): Fiindcă tu nu poţi trăi fără iubirea mea! De-aceea poţi avea mâinile oricât de libere! Dacă rămân la tine, nu se ştie dacă-ţi voi lăsa ceva din iubirea ta pentru alte femei! Femeile pot să se-mpopoţoneze şi pot să te divinizeze cât or avea ele chef; asta mă scuteşte pe mine de comedii. Te-ai agăţa mai degrabă astăzi de idealurile tale decât mâine; o ştiu foarte bine. Dacă mi-ar păsa vreodată de asta – dar mai e timp pentru aşa ceva! –, m-aş lăsa-ngropată de vie! Măcar de-ai vrea să te bucuri de fericirea care ţi se oferă!

(*cu tandreţe*): Dar ce mi se oferă mie, dulcele meu odor? Şi-n America domina mereu această groază nesfârşită. Mereu eşua totul în ultimele trei zile. La Santiago n-ai fost ales preşedinte şi era cât p-aci să fii împuşcat, fiindcă-n seara decisivă n-am avut pe masă niciun fel de brandy. Mai ţii minte cum strigai: „Un dolar, un dolar, o republică pentr-un dolar".

(*sare ca turbat şi se-ndreaptă spre divan*): Am venit pe lume

infirm. Pe cât de puţin mă simt, din această pricină, condamnat ca sclav, întâmplarea că m-am născut cerşetor mă va-mpiedica tot atât de puţin să-mi consider plăcerea de-a trăi din plin că pe-o moştenire legitimă a mea.

Molly Plăcerea de-a trăi n-ai decât s-o consideri aşa până la capătul zilelor.

Von Keith Din cele ce-ţi spun acum numai prin moartea mea se va schimba ceva. Iar moartea nu-ndrăzneşte să se-apropie de mine, de teamă că s-ar putea compromite. Dacă mor fără să fi trăit, am să bântui în chip de stafie.

Molly Tu suferi, pur şi simplu, de grandomanie.

Von Keith Dar eu încă sunt conştient de răspunderea mea! Tu ai fugit cu mine-n America de pe băncile şcolii, pe când erai un copil iresponsabil de cincisprezece ani. Dacă ne-am despărţi astăzi şi ai rămâne numai în grija ta, s-ar termina cu tine-n chipul cel mai rău cu putinţă.

Molly (*îmbrăţişându-l*): Atunci hai la Biickeburg! Părinţii mei n-au văzut-o pe Molly a lor de trei ani. În bucuria lor, te-ar pricopsi cu jumătate de avere. Şi cum am putea trăi noi doi împreună!

Von Keith La Biickeburg? *x*

Molly Toate nevoile s-ar curma!

Von Keith (*eliberându-se*): Mai bine-adun chiştoace prin cafenele.

Molly (*se-ntoarce cu tabloul*): Domnul Tannhäuser zice că nu poate să expună tabloul în vitrină. Domnul Tannhäuser însuşi are încă o duzină de tablouri de la domnul Saranieff.

Molly ştiam asta dinainte!

Von Keith De-aceea te afli aici! – (*Se duce la birou şi rupe Mrtia pe care a scris.*) Cel puţin nu-i nevoie să scriu articolul despre el!

Saşa, *după ce-a pus tabloul pe masă*, *trece în anticameră*.

Molly Saranieffii ăştia, Zamrjakii ăştia, vezi tu, ăştia sunt oameni de-un soi cu totul aparte în comparaţie cu noi. Ei ştiu cum să-ntoarcă pe dos buzunarele oamenilor. Noi doi suntem prea naivi pentru lumea mare!

Von Keith N-a venit încă-mpărăţia ta. Lasă-mă singur.

— Biickeburgul n-are decât să mai aştepte.

Molly (*deoarece sună pe coridor*, bate *răutăcioasă*, *din palme*):

Domnul portărel! (*Se repede să deschidă*.)

Von Keith (*se uită la ceas*): – Ce să mai sacrifici pentru fericire…?

1 în accepţia lui Wedekind, *Biickeburg* este expresia filistinismului.

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Von Keith

(*îl introduce pe Ernst Scholz*): Domnul nu vrea să-mi spună numele.

*Ernst Scholz este un tip uscăţiv, extrem de aristocratic, cam de douăzeci şi şapte de ani; păr negru buclat, o barbă acoperi*ndu-*i tot obrazul şi sfârşind într-un cioc ascuţit; sub sprâncenele groase şi lungi, nişte ochi mari, albasiru-spălăciţi, în care se citeşte expresia neajutoraţii*.

Gaston!

— De unde-ai mai picat şi tu? Primirea pe care mi-o faci este un semn bun. M-am schimbat într-atât, încât presupuneam că n-o să mă mai recunoşti decât anevoie.

Molly vrea să iasă cu serviciul pentru micul dejun, dar, după o privire aruncată spre Scholz, se teme să nu deranjeze şi trece fără să-l ia în camera de zi.

Arăţi puţin cam îmbătrânit; dar cu viaţa nu-i de glumit!

Pentru mine, în niciun caz; de fapt, de-aceea mă şi aflu aici. Şi-am venit la München numai pentru tine.

Pentru asta-ţi mulţumesc; ceea ce afacerile mai lasă din mine îţi aparţine.

Ştiu că trebuie să te lupţi din greu cu viaţa. Acum însă ţin într-un mod cu totul special la relaţiile personale cu tine. Mi-ar plăcea să mă las o vreme în seama călăuzirii tale spirituale, dar numai cu o condiţie: să-mi îngădui să-ţi vin în ajutor cu resursele mele financiare, în măsura-n care poţi avea nevoie de ele.

Dar la ce bun? Eu tocmai sunt pe punctul de-a ajunge directorul unei uriaşe societăţi pe acţiuni. Va să zică, şi ţie-ţi merge foarte bine.

Dacă nu mă-nşel, ultima dată ne-am văzut acum patru ani. La Congresul juriştilor de la Bruxelles. Luaseşi cu puţin înainte examenul de stat. Tu scriai pe vremea aceea la toate ziarele imaginabile, îţi mai aminteşti cumva, din întâmplare, reproşurile pe care ţi le-am făcut, din pricina cinismului tău, la balul de la Palatul de justiţie din Bruxelles?

Erai îndrăgostit de fiica ambasadorului danez şi te-a-nfuriat afirmaţia mea că femeile, prin natura lor, sunt mult mai înzestrate din punct de vedere

281

SCHOLZ

Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Von Keith fizic decât am putea ajunge noi, bărbaţii, prin cele mai îmbelşugate mâncăruri. Tu rămâi pentru mine şi azi, ca pe vremea tinereţii noastre, un adevărat monstru în ce priveşte lipsa ta de scrupule; dar – aveai absolută dreptate.

Un compliment mai măgulitor încă nu mi s-a făcut până azi.

Am devenit înţelegător. Cu toate că detest din străfundul sufletului întreaga ta concepţie de viaţă, îţi dezvălui astăzi enigma, pentru mine de nedezlegat, a vieţii mele.

Slavă Domnului că-n sfârşit te-ndrepţi spre soare, ieşind din deprimările tale!

Asta, în niciun caz, nu-nseamnă o laşă capitulare. Ultima posibilitate îngăduită pentru dezlegarea enigmei am încercat-o-n zadar. Cu atât mai bine pentru tine dacă ai trecut prin asta. În timpul revoluţiei cubaneze trebuia să fiu împuşcat împreună cu doisprezece conspiratori. Firește, cad la prima-mpuşcătură şi rămân mort până vor să mă-ngroape. Abia din ziua aceea mă simt cu adevărat stăpânul vieţii mele. (*Ridicându-se brusc*.) La naşterea noastră nu ne-ndatorăm cu nimic, şi cu-atât mai puţin când ne *curmăm* viaţa. Cine continuă să trăiască după moartea sa, acela stă deasupra legilor.

— Intenţionai pe vremea aceea, la Bruxelles, să te dedici serviciului public, nu?

Am intrat la ministerul căilor ferate de la noi. Mă-ntrebam dacă la enorma ta avere n-ai fi preferat să-ţi urmezi înclinaţiile de *grand seigneurm* Luasem hotărârea ca, înainte de toate, să devin un membru folositor al societăţii umane. Dacă m-aş fi născut ca fiu al unui zilier, lucrul acesta ar fi rezultat ca ceva cu totul de la sine. În lumea asta nu-ţi mai poţi ajuta semenii decât dacă-ţi urmăreşti cât mai bine propriul interes. Cu cât interesele mele se extind mai mult, cu atât ofer unui număr mai mare de oameni mijloacele necesare existenţei. Cine însă e cât de cât mândru de faptul că face faţă postului său şi-şi hrăneşte copiii, acela se duce singur de nas. Copiii îi mulţumesc creatorului lor dacă nu-s aduşi pe lume, iar după post îşi întind gâtul sute de diavoli sărmani! ceholz Eu însă nu puteam vedea în faptul că sunt un om bogat un motiv temeinic ca să hoinăresc prin lume ca un pierde-vară. Aptitudini artistice nu posed, iar ca să-mi descopăr unica vocaţie în căsătorie şi-n creşterea copiilor nu mi se părea un lucru destul de important.

Von Keith Ai părăsit însă serviciul public, nu? Scholz (*îşi pleacă capul*): Fiindcă-n funcţia mea am pricinuit o teribilă nenorocire.

Von Keith – Când m-am întors din America, mi-a relatat cineva care te-a-ntâlnit cu un an mai înainte la Constantinopol, că ţi-ai petrecut doi ani în călătorii, că acuma eşti din nou acasă şi că tocmai te afli pe punctul de-a te căsători.

Scholz Am desfăcut logodna acum trei zile.

— Până-acum n-am fost decât pe jumătate om. Din ziua-n care-am devenit propriul meu stăpân, m-am lăsat călăuzit în exclusivitate de convingerea că nu m-aş putea bucura de viaţa mea mai înainte de-a-mi fi justificat existenţa prin muncă cinstită. Această concepţie unilaterală m-a condus la faptul că astăzi nu urmăresc din sentimentul curat al datoriei nimic altceva – ca şi când ar fi vorba de ispăşirea unei pedepse – decât plăcerea pur materială. Însă de-ndată ce intenţionez să primesc în braţele mele viaţa, mă paralizează amintirea acelor oameni nenorociţi, care numai datorită excesului meu de conştiinciozitate au terminat cu viaţa în chipul cel mai îngrozitor. Aton Keith Dar despre ce fel de întâmplare-i vorba? Scholz Schimbasem un regulament al căilor ferate. Ceea ce comporta permanentul pericol ca acest regulament să nu poată fi respectat întocmai. Temerile mele, erau, firește, exagerate, dar cu fiecare zi

vedeam nenorocirea apropiindu-se. Mie-mi lipseşte, fără-ndoială, echilibrul lăuntric pe care-l dă omului un cămin omenesc. – în prima zi după introducerea noului meu regulament, s-a produs o ciocnire între două trenuri accelerate, care i-a costat viaţa pe nouă bărbaţi, trei femei şi doi copii. Am mai şi inspectat locul catastrofei. Nu-i vina mea că am supravieţuit celor văzute acolo. *°N Keith Atunci te-ai pornit la drum, nu?

283:
SCHOLZ.
Von Keith
SCHOLZ
Von Keith
SCHOLZ
Von Keith

Am plecat în Anglia, în Italia, acum însă mă tocmai de aceea, exclus de la orice ocupatactivă. Într-o societate-n care se râde şi se glu, meşte, în vacarmul unei muzici asurzitoare, deodată scot un ţipăt strident, fiindcă, pe nesimţite devin iarăşi conştient de dezastrul acela. Chiar şi-n Orient am trăit ca o bufniţă speriată. La drept vorbind, tocmai de-aceea şi sunt convins din acea zi a nenorocirii, că n-am să-mi pot răscumpăra bucuria de-a trăi decât prin abnegaţie. Dar pentru asta mi-e necesar accesul la viaţă. Acest acces la viaţă speram să-l găsesc acum un an în faptul că m-am logodit cu prima fată de cea mai umilă origine, care-mi ieşise-n cale, cu scopul de-a mă căsători cu ea. Voiai cu-adevărat să faci dintr-o asemenea fiinţă contesa Trautenau?

Eu nu mai sunt contele Trautenau. Ceea ce scapă-nţelegerii tale. Presa-mi pusese rangul şi numele într-un contrast de efect cu catastrofa pe care-am provocat-o. Din această pricină m-am considerat obligat faţă de familia mea să-mi schimb numele. De doi ani mă numesc Ernst Scholz. De-aceea nici logodna mea n-a mai putut surprinde pe nimeni; dar şi de-aici ar fi ieşit numai necazuri. În inima ei nicio scânteie de iubire, într-a mea doar nevoia de-a mă sacrifica, legătura – un şir nesfârşit de ne-nţelegeri dintre cele mai triviale… Acum am înzestrat-o pe fata-n aşa fel, încât pentru orice bărbat de condiţia ei reprezintă o partidă tentantă. N-a putut deloc să-şi vână-n fire din pricina bucuriei că şi-a redobândit libertatea. Iar eu, în sfârşit, trebuie să-nvăţ acum dificila artă a uitării de sine. Moartea o priveşti în

ochi cu sânge rece; dar nu trăieşte nimeni care nu-şi poate uita de sine.

(*se trânteşte într-un fotoliu*): – Tata s-ar răsuci-n mormânt de groază la gândul că tu – îmi ceri sfatul.

Aşa dă viaţa peste bot învăţăturilor şcolăreşti. Tatăl tău a contribuit din răsputeri la dezvoltarea mea intelectuală unilaterală. Tata a fost atât de dezinteresat şi de conştiincios, precum se cuvine să fie pedagogul şi educa

SCHOLZ

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Von Keith

Scholz torul unui conte Trautenau. Tu erai copilul său model, iar eu ţapul ispăşitor. Nu-ţi mai aduci aminte cu câtă afecţiune erai sărutat la noi la castel de subreta noastră, chiar cu predilecţie, mai ales atunci când mă aflam şi eu întâmplător de faţă?! – (*Ridicându-se.*) Următorii doi-trei ani o să mi-i cheltui (*printre lacrimi*) numai pentru a mă desăvârşi ca hedonist. (*ridicându-se brusc*): Pentru-nceput, să mergem deseară la sala de dans de la Palatul nimfelor! Asta-i cât se poate de nedemn de noi. Dar, cu toată vremea ploioasă şi cu toată apa glacială care se revarsă peste capul meu, mă tentează şi pe mine să mă mai bălăcesc o dată-n noroi. Nu tânjesc după ţipetele de bâlci. O singură vorbă zbierată n-ai s-auzi, numai cle-cotul surd al oceanului răscolit în adâncurile sale. Münchenul este o Arcadie şi un Babilon în acelaşi timp. Mută beţie saturnică, ce pune stăpânire aici, cu fiecare prilej, pe suflete, îşi păstrează farmecul chiar pentru omul cel mai mofturos. De unde până unde sunt eu mofturos! Până astăzi încă nu m-am bucurat literalmente de viaţa mea-n vreun fel.

De societate va trebui să ne-apărăm la sala de dans! în asemenea locuri, apariţia mea acţionează ca hoitul asupra muştelor. Dar uitarea de sine ţi-o garantez. Chiar şi peste trei luni îţi vei uita de tine, când o să-ţi reaminteşti de seara aceasta.

M-am întrebat cu toată seriozitatea dacă nu cumva uriaşa mea avere este singura cauză a nefericirii mele.

(*indignat*): Asta-i blasfemie! De fapt, am cumpănit dacă nu trebuie să renunţ şi la averea mea după cum am renunţat la originea

mea nobilă. Dar atâta timp cât trăiesc, renunţarea aceasta n-ar fi posibilă decât în favoarea familiei mele. O decizie utilă în privinţa proprietăţii mele pot lua eventual pe patul morţii, după ce mi-am distrus viaţa din cauza ei. Dacă-ar fi trebuit să mă zbat de tânăr pentru existenţa mea, probabil că astăzi m-aş afla, prin seriozitatea mea

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith morală şi prin sârguinţa mea, la apogeul celei mg; strălucite cariere, în loc de-a fi un proscris. Ori ai savura, împreună cu fata ta de cea mgi umilă condiţie, din cea mai ordinară mocirij erotică, lustruind între timp ghetele contenipo. rănilor tăi.

Pentru asta mi-aş schimba cu bucurie soarta, în orice clipă.

Dar să nu-ţi închipui că această catastrofă feroviară se interpune între tine şi viaţă. Te-nfrupţi din aceste amintiri oribile numai pentru că-ţi vine prea greu să-ţi procuri vreo hrană mai delicată.

Poate că ai dreptate. De-aceea aş vrea să mă las în voia călăuzirii tale spirituale. O să găsim chiar în seara asta ceva de ciugulit.

— Din păcate, nu te pot invita acum să luăm împreună micul dejun. Am la ora douăsprezece o-ntâlnire de afaceri cu o somitate financiară de prin partea locului. Dar îţi dau câteva rânduri către prietenul meu Raşpe. Petrece-ţi după-masa cu el; la ora şase ne-ntâlnim la Hofgarten-Cafe. (*S-a dus la birou şi scrie un bilet.*) Dar cu ce anume te ocupi? Mă-ndeletnicesc cu comerţul de obiecte de artă, sunt corespondent la un ziar, am o agenţie de concerte – toate astea n-au nicio importanţă. Tu vii tocmai la timp spre a fi martorul naşterii unei săli de concert în stil mare, construită exclusiv pentru artiştii mei.

(*ia tabloul de pe masă şi se uită la el*): Ai o galerie drăguţă de tablouri.

(*ridicându-se brusc*): Pe ăsta nu l-aş da nici cu zece mii de mărci. Un Saranieff. – (*I-l întoarce în mâini.*) Trebuie să-l apuci altfel. Nu-nţeleg nimic din artă. În călătoriile mele n-am intrat nici măcar într-un singur muzeu. (*îi dă biletul*): Individul este funcţionar al poliţiei criminale internaţionale; de-aceea, să nu-ţi deschizi numaidecât inima. Un om fermecător. Dar oamenii nu ştiu dacă ei trebuie să mă

supravegheze pe mine sau dacă eu mă aflu aici ca să-i supraveghez pe ei.

Keith

Von Keith

Saşa

Von Keith

MOLLY

Von Keith

Molly Von Keith Saşa Von Keith

MOLLY

Von Keith îţi mulţumesc pentru amabilitate. Aşadar, deseară la şase la Hofgarten-Cafe. Apoi vom merge la Palatul nimfelor. Îţi mulţumesc că-n sfârşit ai câştigat şi tu încredere-n mine. (*Von Keith îl conduce pe Scholz afară. Scena rămâne un moment goală. Apoi vine Molly Grie-singer din camera de zi şi ia serviciul de ceai de pe masă. Îndată după aceea se reîntoarce von Keith.*)

(*strigă*): Saşa! – (*Se duce la telefon şi sună.*) Şaptesprezece, treizeci şi cinci – comisarul Raşpe! (*vine din anticameră*): Domnule baron! Pălăria! Paltonul!

Saşa se repede spre vestibul.

Te implor, nu te-ncurcă cu magnatul ăsta! N-ar veni la noi dacă n-ar intenţiona să profite de noi. (*vorbeşte la telefon*): Slavă Domnului că te-am găsit! Aşteaptă zece minute.

— O să vezi dumneata. – (*Către Molly, în timp ce Saşa îl ajută să-şi îmbrace paltonul:*) Trec repede pe la redacţii. Ce să-i răspund mamei? (*cadre Saşa*): O trăsură! Prea bine, domnule baron. (*Iese.*) Aşterne-i tot respectul meu la picioare. (*Se duce la birou.*) Proiectele – scrisoarea de la Ostermeier – mâine dimineaţă tot Münchenul trebuie să ştie că Palatul zânelor se construieşte! Atunci nu vii la Biickeburg? (*cu proiectele făcute sul sub braţ, îşi ia pălăria de pe masa din mijloc şi şi-o îndeasă pe cap*): O să mă surprindă ce hedonist o să iasă din el! (*Iese repede.*)

Actul al doilea

SCHOLZ

În camera de lucru a Marchizului von Keith, micul dejun este servit pe masa din mijloc: şampanie şi o farfurie mare cu stridii.

— *Marchizul von Keith stă la birou, ţinându-şi piciorul stâng pe*

un taburet, în timp ce Saşa, îngenuncheat în faţa lui îi închide nasturii la pantofi cu cârligul de încheiat nasturi Ernst Scholz stă în picioare în spatele divanului şi se-ncearcă la o chitară pe care a luat-o de pe perete.

Von Keith când te-ai întors la hotel azi-dimineaţă?

Scholz (*cu zâmbet transfigurat*): La ora zece.

Von Keith va să zică, n-am procedat bine lăsându-te singur cu fiinţa aceea încântătoare, nu? Scholz (*zâmbindfericit*): După conversaţia de-aseară des…"

pre artă şi literatură modernă, mă-ntreb dacă nul trebuie să iau lecţii de la această fată. Cu atât mai mult m-a surprins că te-a mai şi rugat să-i dai voie să-ţi servească musafirii la chermeza cu care vrei să uimeşti Münchenul. Von Keith Ea – şi face, pur şi simplu, un punct de onoare din

asta! De altfel, mai e timp până la chermeză.

Mâine plec la Paris pentru câteva zile.

Scholz Dar asta mă incomodează în gradul cel mai înalt?

A-on Keith N-ai decât să mă-nsoţeşti. Vreau s-o pun pe una dintre artistele mele să cânte-n faţa doamnei

Marquesi *, înainte de a-şi face apariţia publica aici. Scholz să-mi reactualizez acum chinurile sufleteşti pe care le-am trăit odinioară la Paris?! Von Keith Oare-ntâmplarea de-astă-noapte să nu-ţi fi ajutat să treci peste ele?!

— Atunci adresează-te picto-j

1 *Blanche Marchesi* (1863 – 1940), renumită cântăreaţă. 288

Von Keith

SCHOLZ

Von Keith Scholz

Von Keith rului Saranieff pe timpul absenţei mele. O să răsară el de undeva chiar azi. Despre acest Saranieff, fata mi-a spus că atelierul i-ar fi o adevărată cameră a ororilor, plină de cele mai înfiorătoare atrocităţi pe care omenirea le-a comis vreodată. Iar după-aceea a flecărit, cu un farmec extrem de colorat, despre copilăria ei în Tirol, cum stătea toată vâra-n cireşi, iar în serile de iarnă, până noaptea târziu, cum se dă cu săniuţa împreună cu copiii satului.

— Cum poate această fată să-şi facă, doar aşa, un punct de onoare, îngăduindu-i să figureze la tine ca servantă!

Fiinţa aceasta-şi face un punct de onoare din asta, întrucât

găseşte astfel prilejul să combată nemărginitul dispreţ cu care este tratată de întreaga societate burgheză.

Dar ce fapte justifică acest dispreţ? Câte sute de existenţe feminine nu pier în cele mai înalte cercuri ale societăţii, deoarece torentul vieţii lor seacă, pe când, în cazul ei, se revarsă din albia lui!

— De-un asemenea păcat, cum a fost discordia, sufletește ucigătoare, în care părinţii mei au perseverat douăzeci de ani, această fată, în suprema ei fericire, nu se face totuşi vinovată! Ce-i păcatul!!

Lucrurile-acestea mi s-au limpezit pe deplin abia ieri. Astăzi mă pot pronunţa fără nicio strângere de inimă cu privire la ce-au simţit mii şi mii de oameni bine situaţi, întocmai ca mine: Viaţa ratată se uită cu amară invidie la fiinţa pierdută! Fericirea acestor fiinţe n-ar fi chiar atât de dispreţuită dacă ea n-ar fi cea mai proastă afacere posibilă. Păcatul este o denumire mitologică pentru afaceri proaste. Afaceri bunese-ncheie numai în interiorul orânduirii sociale existente! Asta n-o ştie nimeni mai bine ca mine. Eu, Marchizul von Keith, despre care întreg Münchenul vorbeşte, mă aflu încă astăzi, cu toată faima mea europeană, în afara societăţii, întocmai ca această fiinţă. Acesta este şi singurul motiv pentru care dau chermeza. Regret nespus de mult că n-o pot primi pe micuţă printre musafirii mei. Cu atât mai picantă o s-arate între personalul meu de serviciu.

Saşa (*s-a ridicat*): Domnul baron porunceşte-o trăsură? Von Keith Da.

Saşa iese.

Von Keith (*îndesindu-şi picioarele în pantofi*, *tropăind de câteva ori*): Ai citit că ieri s-a constituit Societatea Palatul zânelor?

Scholz De ieri şi până astăzi, firește, nu mi-a căzut nicio gazetă-n mina. (Se *aşază amândoi la micul dejun*.)

Von Keith întreaga întreprindere se sprijină pe un fabricant de bere, un arhitect şi un proprietar de restaurant. Aceştia sunt cariatidele care susţin frontonul templului.

Scholz Un om încântător, de altfel, este prietenul tău, criminalistul Raşpe.

Von Keith E-un ticălos; dar îl iubesc dintr-un alt motiv.

Scholz Mi-a povestit că iniţial a fost teolog, dar că, de prea mult studiu, şi-a pierdut credinţa şi a căutat apoi să şi-o regăsească urmând calea pe care fiua pierdut şi-a redobândit credinţa.

Von Keith A decăzut din ce în ce mai mult, până când, în sfârşit, înalta procuratură l-a primit în braţele ei şi i-a restituit credinţa pierdută printr-un domiciliu de doi ani sub pază sigură.

Scholz Fata nu putea-nţelege nicidecum că nici până azi n-am învăţat să merg pe bicicletă. Faptul că-n Asia şi-n Africa n-am mers cu bicicletă, socotea ea, a fost un lucru foarte rezonabil, din cauza] fiarelor sălbatice. În Italia însă aş fi putut face treaba asta!

Von Keith Te avertizez încă o dată, dragă prietene, să nu fu prea deschis la inimă! Adevărul este bunul cel mai de preţ al vieţii noastre şi nu poţi fi îndeajuni de econom cu el.

Scholz De-aceea poate ţi-ai şi atribuit numele de *MarchiA*

zul von Keith, nu?

Von Keith Mă numesc Marchizul von Keith cu acelaşi drept cu care te numeşti tu Ernst Scholz. Eu sunt fiuf adoptiv al lordului Keith, care în anul 1863

Saşa (*intră din vestibul*, *anunţând*): Domnul profesorf

Saranieff!

Saranieff (*apare într-o redingotă neagră cu mânecile puţiN*

cam prea lungi, *pantaloni de culoare deschisă puţin*

Von Keith

Saranieff Von Keith

Saranieff Von Keith

Saranieff

Von Keith Saranieff

Von Keith

Scholz

— Aranieff

Scholz *cam prea scurţi*, *încălţăminte grosolană*, *mănuşi de un roşu aprins*; *părul negru*, *lung şi lins*, *tăiat drept*; *ochii ispititori privesc după un pince-nez à la Murillo*, *în ramă neagră*; *profil expresiv*, *mustaţă mică spaniolă*. *După ce salută îi dă jobenul lui Saşa*): îţi doresc din toată inima noroc, dragă prietene. În sfârşit, odgoanele sunt tăiate şi balonul se poate înălţa!

Comanditarii mei mă aşteaptă; de-abia mai am timp să te invit la micul dejun. (*aşezându-se la masă*): Te scutesc de invitaţie, încă un tacâm, Saşa!

Saşa a atârnat pălăria în vestibul şi trece în camera de zi.

Mă surprinde numai că numele marelui Cazimir nu figurează printre membrii consorţiului Palatul zânelor.

Fiindcă nu vreau să renunţ la meritul de-a fi eu însumi creatorul operei mele. (*Făcând prezentările*.) Domnul pictor Saranieff – contele Trau-tenau.

(*îşi apropie un pahar şi o farfurie şi se serveşte*; *către Scholz*): Pe dumneavoastră, domnule conte, vă cunosc din fir a păr. (*Către von Keith*:) Simba tocmai a fost la mine; îmi pozează în prezent pentru un Bocklin.

(*către Scholz*): Bocklin a fost el însuşi un mare pictor. (*Către Saranieff*:) N-ar trebui încă să te lauzi cu asemenea isprăvi!

Fă-mă celebru, şi nu mai am nevoie de aceste isprăvi! îţi plătesc treizeci la sută pe viaţă. Inteligenţa lui Zamrjaki a-nceput să se clatine ca o ulucă putredă, fiindcă vrea să devină nemuritor absolut pe căi cinstite.

Eu ţin la muzica sa. Pentru adevăratul compozitor, inteligenţa lui nu-i decât o piedică. Ca să vrei s-ajungi nemuritor, trebuie să-ţi placă extraordinar de mult să trăieşti. *fcătre Scholz*): Simba noastră v-a descris, de altfel, ca pe un om foarte interesant. Cred că asemenea persoane înăcrite ca mine nu-i ies în fiecare zi în cale.

V-a categorisit printre simbolişti. (*Către von Keith*): Apoi visa la o iminentă serbare a înteme

Ierii Palatului zânelor, cu un foc de artificii ieşit din comun. Von Keith cu focuri de artificii nu orbeşti niciun câine, dar omul cel mai rezonabil se simte ofensat dacă nu i – le oferi. De altminteri, mai înainte plec pentru câteva zile la Paris. Saranieff: Spre a se face auzite opiniile dumitale despre o alianţă defensivă şi ofensivă germano-franceză? Von Keith Nici vorbă de una ca asta! Scholz Nu ştiam că te ocupi şi cu politica!

Saranieff ştiţi cumva vreun lucru cu care să nu se ocupe

Marchizul von Keith? Von Keith Nu vreau să-mi reproşez că nu m-am interesat de epoca mea! Scholz. Oare, dacă iei viaţa-n serios, n-ajunge să ai de-a

— face doar cu tine însuţi?

Saranief. f Dumneavoastră, fără-ndoială, o luaţi al naibii de

„\, serios! Nu-i aşa că la poalele piramidelor, în satul

„Gizeh, spălătoreasă a trebuit să vă schimbe un guler la cămaşă?

Scholz într-adevăr, se pare că sunteţi foarte informat despre mine. Nu vreţi să-mi îngăduiţi a vă face odată o vizită la atelierul dumneavoastră? Saranieff Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ne vom bea cafeaua chiar acum la mine. O s-o mai găsiţi şi pe Simba dumneavoastră acolo. Scholz:”. [Simba?

— Simba?

— Vorbiţi mereu despre Simba.

Doar fata mi-a spus că se numeşte Kathi! Saranieff De la natură se numeşte Kathi; dar Marchizul von Keith a botezat-o Simba. Scholz (*către von Keith*): E-n legătură cu minunatul ei păr roşu? Von Keith în privinţa asta, cu cea mai mare bunăvoinţă, nu-ţi pot da niciun fel de informaţii.

Saranieff S-a făcut comodă pe divanul meu persan şi deocam

dată încă doarme-adânc după mahmureala de ieri.

Molly Griesinger vine din camera de zi şi pune un taci» fi>* – … – … *faţa lui Saranieff*.

Saranieff Calde mulţumiri, stimată doamnă; vedeţi, am şi; mâncat totul. Iertaţi-mă că n-am găsit încă prilejul să vă sărut mâna.

Molly Cruţaţi-vă complimentele pentru ocazii mai alese!

(*Sună pe coridor*; *Molly se duce să deschidă*.)

29*2 m*

r0N Keith (*se uită la* ceas *şi se ridică*): Trebuie să mă scuzaţi, domnilor. (*Strigă*:) Saşa! Saranieff (*îşi şterge gura*): Nu-i nimic, te-nsoţim, se-nţelege.

*Saranieff şi Scholz se ridic*ă.

Saşa vine cu hainele din anticameră şi-i ajută pe von Keith şi Scholz să-şi ia paltonul.

Scholz (*către von Keith*): De ce nu-mi spui în niciun fel că eşti căsătorit?

Von Keith Dă-mi voie să-ţi aranjez cravata. (*O face*.) Trebuie să manifeşti mai multă atenţie faţă de aspectul tău exterior.

Molly (*revine din vestibul împreună cu Hermann Cazi*

mir): Tânărul domn Cazimir roagă să i se-acorde cinstea.

Von Keith (*către Hermann*): Ai transmis ieri salutările mele?

Hermann Doamna contesă aştepta şi ea bani din partea dumneavoastră!

Von Keith Aşteaptă-mă un moment. Mă-ntorc îndată. (*Către*

Scholz și Saranieff:) Aveți ceva-mpotrivă, domnilor?

Saranieff (*în timp ce Sașa îi aduce pălăria*): Cu dumneata, prin foc și apă!

Sașa Trăsura așteaptă, domnule baron.

Von Keith Urcă-te pe capră!

Scholz, *Saranieff*, *von Keith și Sașa ies*.

Molly (*strânge masa*): Mă mir ce cauți dumneata în casa asta de nebuni! Era mai înțelept să fi rămas acasă la mama dumitale!

Hermann (*vrea să părăsească imediat încăperea*): Mama nu mai trăiește, stimată doamnă; dar n-aș vrea să incomodez.

Molly Pentru Dumnezeu, rămâi! Nu stinghereşti pe nimeni.

— Și părinții aceștia denaturați care nu-și feresc copilul de contactul cu asemenea bandiți!

— Aveam casa mea părintească, așa cum o ai și dumneata, și nu eram nici mai în vârstă și nici mai deșteaptă ca dumneata, când, fără să chibzuiesc cât de cât, m-am aruncat în prăpastia fără fund.

Hermann (*foarte tulburat*): Cerul să se-ndure de mine – n-am încotro, va trebui să-mi aleg un drum! Mă distrug dacă mai rămân multă vreme-n Miin

MOLLY

Hermann

MOLLY

Hermann Molly

Hermann Molly

Anna Molly

Anna

Hermann

Anna Hermann

Anna Hermann

Anna chdn! Dar domnul marchiz are să-mi refuze ajutorul dacă va bănui ce gânduri am. Vă rog, stimată doamnă, nu mă trădați! De-ai ști ce am eu pe inimă, nu ți-ar fi teamă că m-aș amesteca-n treburile dumitale Numai să nu-ți meargă mai rău ca mie! Dacă mama m-ar fi lăsat să muncesc, așa cum muncesc acum, în loc de-a mă trimite la patinaj în fiecare după-amiază liberă, astăzi aș avea încă fericirea-n față! Dar – dacă sunteți enorm de nefericită și știțică mai puteți deveni fericită, atunci de ce – de ce oare nu divorțați?

Xu vorbi, pentru numele lui Dumnezeu, despre lucruri din care nu pricepi nimic! Ca să poţi divorţa, trebuie mai întâi să fii căsătorit. Iertaţi-mă, eu – credeam că sunteţi căsătorită. N-am de gând să mă plâng de nimeni, Domnul mi-e martor! Dar ca să te căsătoreşti, ai nevoie – oriunde-n lume – mai întâi de acte. Şi a avea acte este sub demnitatea lui! (*Deoarece sună pe coridor*.) Din zori şi până-n noapte e o forfoteală aici ca-ntr-un oficiu poştal! (*Iese prin vestibul*.) (*venindu-şi în fire*): Cum de-a putut să mă ia gura pe dinainte-n halul ăsta! (*o conduce pe contesa Werdenfels înăuntru*): Eventual, puteţi să-l aşteptaţi pe soţul meu aici. Trebuie să vină numaidecât. Îmi daţi voie să vă fac cunoştinţă? Mulţumesc. Ne cunoaştem.

Firește! Atunci eu sunt de prisos. (*Trece în camera de zi*.)

(*se aşază* lângă *Hermann*, *în fotoliul de la birou*, *şi-şi pune mâna pe-a lui*): Acum să-mi spui deschis şi-amănunţit, scumpe şi tinere prieten, la ce-ţi trebuie-atâţia bani, aflat încă pe băncile şcolii? Asta n-am să v-o spun. Mi-ar plăcea însă atât de mult s-o ştiu! Vă cred! încăpăţânatule!

(*îşi retrage mina*): Nu admit să fiu tratat aşa! Dar cine te tratează – aşa? Nici să nu-ţi închipui una ca asta! – vezi, eu împart oamenii în două clase mari. Unii sunt hăp-hăp, iar ceilalţi sunt olală.

Hermann

Anna Hermann

Anna

Hermann

Anna

Hermann

Anna

Hermann Molly

Raşpe Molly

Anna

Eu – după părerea dumneavoastră, sunt, fără-n-doială, olală.

Din moment ce nu poţi spune la ce-ţi trebuie atâţia bani…

Sub nicio formă, doar sunt olală! Mi-am dat seama de la prima vedere: Dumneata eşti hăp-hăp!

Sunt şi-aşa; altfel, fără nicio bătaie de cap, aş rămâne-n München. Însă aşa vrei să pleci în lume! Iar dumneavoastră v-ar plăcea să ştiţi anume unde. La Paris – la Londra. Parisul nu-i mai deloc la

modă-n zilele noastre! Nici nu vreau la Paris.

De ce nu rămâi mai bine-aici în München?

— Ai un tată putred de bogat… Fiindcă aici nu trăieşti nimic din plin!

— Aici în München mă ratez, în special dacă trebuie să mai stau multă vreme pe băncile şcolii. Un fost coleg de clasă îmi scrie din Africa, afirmând că şi-n cazul în care te-ai simţi nefericit în Africa, totuşi te simţi de zece ori mai fericit decât atunci când te simţi fericit în München. Vreau să-ţi spun ceva: Prietenul dumitale este olală. Nu pleca-n Africa. Rămâi mai bine-aici la noi, în München, şi trăieşte din plin un anume lucru.

Dar aşa ceva în niciun caz nu-i cu putinţă aici! (*îl lasă pe comisarul criminalist Raşpe să intre. Raşpe, un bărbat abia trecut de douăzeci de ani, în costum de vară de culoare deschisă şi cu pălărie de pai, are trăsăturile copilăresc inocente ale unui înger de Guido Reni. Păr blond şi scurt, mustaţă abia mijită. Când se simte privit, îşi fixează un pince-nez albastru pe nas*): Soţul meu vine numaidecât; dacă vreţi s-aşteptaţi un moment. Permi-teţi-mi să vă prezint…

Nu ştiu, zău, stimată doamnă, dacă i-aţi face un serviciu domnului baron prezentându-mă. Ei, atunci renunţ! – pentru Dumnezeu! (*Trece în camera de zi*.)

De altfel, precauţia dumneavoastră este cu totul inutilă. Doar ne cunoaştem.

L

Raşpe

Anna Raşpe

Raşpe

Anna Raşpe

Anna Raşpe

Anna Raşpe

Anna

Raşpe

Molly Cazimir

Hermann

(*ia loc pe divan*): Hm – ar trebui să-mi limpe. zesc mai întâi amintirile…

Dacă o să reuşiţi, aş avea de altfel rugămintea să nu-mi pronunţaţi numele.

Dar cum se face că n-am auzit niciodată un singur cuvânt despre dumneavoastră aici! Chestie de nume. Despre dumneavoastră mi s-a relatat că v-aţi petrecut doi ani într-o singurătate absolută.

La care dumneavoastră, fără-ndoială, n-aţi lăsat să se înţeleagă că m-aţi cunoscut în perioada mea de maximă strălucire.

Dar cum să nu-l fi cunoscut pe cineva-n perioada lui de strălucire!

Aveţi perfectă dreptate. Mila este blasfemie.

— Cu ce-am fost eu de vină! Ajunsesem victima încrederii oarbe pe care toată lumea o nutrea faţă de mine.

Acum însă sunteţi iarăşi hăp-hăp, nu? Acum folosesc încrederea oarbă pe care toată lumea o nutreşte faţă de mine spre binele semenilor mei. – în altă ordine de idei, nu mi-aţi putea da câteva amănunte despre hedonistul ăsta?

Îmi pare foarte rău; nu mi-a fost încă prezentat. Mă miră nespus. Un anume domn Scholz care vrea să devină un hedonist desăvârşit aici la München.

Şi pentru asta Marchizul von Keith îi face cunoştinţă cu un comisar criminalist? Un om cu totul inofensiv. Nici nu ştiam cum să-l iau. L-am dus, în scopul desăvârşirii sale, la berăria Curţii. Care se află pe-aici prin apropiere.

Molly deschide uşa de la intrare şi-l lasă pe consilierul Cazimir să intre. *Acesta este un bărbat între patruzeci şi cincizeci de ani*, *puţin cam greoi*, *în haine de o eleganţă opulentă*; *faţă* 1 *plină*, *favoriţi negri*, *bogaţi*, mustaţă *groasă*, sprâncene *stufoase*, *părul despărţit cu grijă în cărare la mijloc*.

Soţul meu nu-i acasă. – (*Iese*.)

(*fără a salutape cineva*, *se-ndreaptă spre Hermann*):

Afară!

— Tocmai în cuibul ăsta de tâlhari să-ţi dau de urmă!

Nici nu m-ai fi căutat aici, dacă nu te-ai fi temut pentru afacerile tale!

Hermann Cazimir

Hermann

Anna

Hermann
Anna
Anna
Hermann
Anna
Hermann
Anna
Cazimir
Anna
Cazimir Raşpe
(*se năpusteşte asupra lui*): încetează!
— Te fac eu să te grăbeşti!
(*scoate un pistol din buzunar*): Nu m-atinge, tată!
— Nu m-atinge! Mă-mpuşc dacă m-atingi!
— Mi-o plăteşti tu acasă!

Dar cine s-ar lăsa tratat ca o vită! Să mai fiu şi insultat aici…! (*ţi iese în cale*): Vă rog, domnule, să nu se-ajungă la vreo nenorocire! mai întâi liniştiţi-vă dumneavoastră. (*Către Hermann*:) Fiinţelegător; du-te cu tatăl dumitale.

N-am ce căuta acasă. Nu observă niciodată când mă-mbăt criţă de durere că nu ştiu la ce bun mă aflu pe lume!

Atunci spune-n linişte ce-ai de gând; dar nu-ţi ameninţa tatăl cu pistolul. Dă-mi mie jucăria aia.

Nici nu mă gândesc. N-ai să regreţi. Ţi-l dau îndărăt când te linişteşti.

— Mă crezi o mincinoasă?

Hermann îi *dă* pistolul *ezitând*.

Acum cere-i tatălui dumitale iertare. Dacă ai măcar o scânteie de onoare-n dumneata, nu poţi aştepta ca tatăl dumitale să facă primul pas. Dar n-am de gând să mă distrug. Mai întâi cere-ţi iertare. Fii ferm convins că atunci şi tatăl dumitale va fi om de-nţeles.

— Te te te rog… (Cade *în* genunchi *şi plânge cu suspine*.)

(*încearcă să-l ridice în picioare*): Ruşine! Dar priveşte-ţi tatăl în ochi! Nervii mamei sale!

Dovedeşte-i tatălui dumitale că poate avea-ncre-dere-n dumneata.

— Acum du-te-acasă şi, după ce te-ai liniştit, expune-i tatălui

dumitale planurile şi dorinţele pe care le ai. – (*îl conduce afară*.)

(*către Raşpe*): Cine-i această doamnă? După doi ani, azi o revăd întâia oară. Pe-atunci era vânzătoare într-un magazin de pe strada Peruşa şi se numea Huber, dacă mi-aduc bine aminte. Dar dacă vreţi să ştiţi mai multe amănunte…

Cazimir Vă mulţumesc. Sluga dumneavoastră! (*Iese*.)

Molly vine din camera de zi pentru a duce tacâmurile folosite la micul dejun.

Raşpe Scuzaţi-mă, doamnă; domnul baron avea cu adevărat intenţia să se mai întoarcă înainte de-amiază?

Molly Fiţi bun, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu mă-ntrebaţi asemenea lucruri caraghioase!

Anna (*se-ntoarce* din *vestibul*; către *Molly*): Pot să v-ajut cumva?

Molly Mă mai şi-ntrebaţi dacă nu-mi puteţi cumva…

(*Punând din nou tava pe masă*.) Să strângă masa cine-o vrea; n-am mâncat eu aici! – (*Trece în camera de zi*.)

Raşpe Pur şi simplu, aţi procedat ireproşabil cu băiatul.

Anna (*se aşază iarăşi la birou*): îl invidiez pentru trăsura cu care bătrânul îl duce-acasă.

Raşpe Spuneţi-mi ce s-a ales, în fond, de acest conte

Werdenfels, care-acum doi ani dădea banchete cu şampanie unul după altul?

Anna îi port numele.

Raşpe Asta puteam să mi-o-nchipui!

— Vreţi, vă rog, să-i exprimaţi domnului conte cele mai sincere felicitări din partea mea pentru alegerea făcută?

Anna Asta nu mi-e cu putinţă.

Raşpe Trăiţi, desigur, separat?

Anna Da, desigur, (*Deoarece se aud voci pe coridor*.)

Am să vă spun altă dată.

Von Keith intră împreună cu domnii Ostermeier, Krenzi şi Grandauer, toţi trei mai mult sau mai puţin nişte burghezi filistini din München, pântecoşi, cu ochii urduroşi. În urma lor intră Saşa.

Von Keith. Se nimereşte excelent că pot să vă fac îndată cunoştinţă cu una dintre artistele noastre de primă mărime.

— Saşa, scoate astea de-aici!

Saşa trece în camera de zi cu tacâmurile pentru micul dejun.

Von Keith (*făcând prezentările*): Domnul fabricant de bere Ostermeier, domnul arhitect Krenzi, domnul restaurator Grandauer, cariatidele Palatului zânelor – doamna contesă Werdenfels. Dar timpul dumneavoastră este măsurat, domnilor; vreţi să vedeţi planurile. (*Ia planurile de pe birou şi le desfăşoară pe masa din mijloc*.)

Ostermeier Nicio grabă, cinstite prieten. În cinci minute nici n-ai ce face.

Von Keith (*către Grandauer*): Vreţi, vă rog, să ţineţi de aici?

— Ceea ce vedeţi aici este marea sală de concerte, cu tavan glisant şi oberliht, în aşa fel concepută, că vara să poată servi drept salon de expoziţie. Alături, o mică sală cu scenă, pe care o voi face cunoscută prin cea mai modernă formă de artă, ştiţi, ceva între sală de dans şi cameră mortuară. Lucrurile cele mai moderne sunt întotdeauna cea mai ieftină şi eficientă reclamă.

Ostermeier Hm – să nu-i fi uitat taman toaletili.

Von Keith Aici am prevăzut garderoba şi toaletele, soluţionate în modul cel mai eficace.

— Iată, domnule arhitect, proiectul faţadei: rampa de acces, timpanul frontonului şi cariatidele.

Krenzi Numa' cariatidili aistea nu-s pre pl gustu' meu!

Von Keith E doar o glumă de-a mea, onorabile domn!

Krenzi Ce-a să spunî tătuca daci m-aş învoi să mă cioplească pl mini colea sus în chip di cariatidi, taman la un palat al zânilor!

Grandauer ştiţi dumneavoastră, pentru mini ca restaurator, principalu-n tat gheşeftu' aista îi să am loc.

Von Keith Pentru încăperile restaurantului, iubite domn Grandauer, e prevăzut întregul parter.

Grandauer îţi vide că la mâncare şi băuturi lumea n-a să se-nghesuie ca la plăcerili artei.

Von Keith Pentru cafeaua de după-masă, iubite domn Grandauer – aveţi o terasă aici, la etajul întâi, cu o măreaţă perspectivă spre grădinile de pe malul Isarului.

Ostermeier Te-aş ruga, cinstite prieten, să ni-arăţi bilanţu' di deschidere.

Von Keith (*prezentând o hârtie*): Patru mii de acţiuni a cinci mii fiecare face în jur de douăzeci de milioane de mărci.

— Plec, domnilor, de la condiţia ca fiecare dintre noi să subscrie

patruzeci de acţiuni preferenţiale şi să le-achite fără-nconjur. Evalua

Krenzi Von Keith ostermeier Von Keith ostermeier Krenzi Von Keith ostermeier

Grandauer Krenzi

Anna Von Keith

Raşpe rea rentabilităţii, vedeţi, se prezintă cu totul neobişnuit de scăzută. Numai că nu se ştie amu daci şi consiliu' municipal confirmă urgenţa. De-aceea, pe lângă acţiunile propriu-zise, vom emite şi un număr de acţiuni privilegiate, iar o parte dintre ele le vom pune la dispoziţia oraşului în scopuri de binefacere.

— Pentru membrii comitetului de conducere sunt prevăzute zece procente din cota-parte a câştigului net înainte de scăderea amortizărilor, precum şi rezerve. Nici că se pute mai bini. Mai mult nici nu poţi cere.

Trebuie – aranjată puţin piaţa acţiunilor. Pentru asta plec mâine la Paris. De azi în paisprezece zile va avea loc serbarea întemeierii, la vila mea din Briennerstrasse.

Anna tresare.

Barem de-i reuşi pân' la serbarea aiasta să ni s-alăture şi consilieru' Cazimir! N-ar hi rău. Dac-am pune mâna pl consilieru' Cazimir, consiliu' municipal n-ar zăce nimica. Sper, domnilor, că vom putea convoca o adunare generală încă înaintea serbării. Veţi vedea atunci dacă am ştiut să ţin seama de propunerile dumneavoastră cu privire la consilierul Cazimir. (*îi strânge mâna*): Atunci călătorie plăcută, cinstite prieten. Să ne scrii de la Paris! (*înclinându-se în faţa Annei*): Am onoarea să vă salut; compli-mentili mai.

Vă salut; am onoarea să vă doresc noapti bunî. Toată stima me. Servus!

Von Keith îi conduce pe domni afară.

(*după ce von Keith* s-a *ntors*): Ce-ţi veni, pentru

Dumnezeu, să-ţi organizezi serbarea întemeierii în casa mea?!

Am să-ţi fac la Paris o rochie de concert în care nici voce nu-ţi mai trebuie ca să cânţi. – (*Către*

Raşpe:) Din partea dumitale, domnule comisar, aştept ca la serbarea noastră să le vrăjeşti pe soţiile celor trei cariatide cu-ntregul farmec al personalităţii dumitale.

Doamnele n-or avea să se plângă de mine.

Von Keith
Raşpe Von Keith
Raşpe
Von Keith
Anna
Raşpe
Anna
Von Keith
Saşa
Von Keith
Saşa
Von Keith
Anna Von Keith
Anna Von Keith
Anna

(*dându-i bani*): Ţine-aici trei sute de mărci. Am s-aduc de la Paris un foc de artificii cum încă n-a văzut oraşul München. (*băgând hanii în buzunar*): I-a primit de la hedonistul nostru.

(*către Anna*): Mă folosesc de orice muritor potrivit talentelor lui şi trebuie să le recomand cunoştinţelor mele mai apropiate să manifeste oarecare precauţie faţă de domnul comisar Raşpe.

Când arăţi ca dumneavoastră, că scăpat de la spânzurătoare, nu-i nicio artă să treci prin viaţă cinstit. Aş vrea să văd unde v-aţi fi ascuns astăzi cu un chip de înger că al meu. Cu chipul dumitale, m-aş fi căsătorit c-o prinţesă.

(*către Raşpe*): Dacă nu mă-nşel, v-am cunoscut odinioară sub un nume francez. Nume franţuzeşti nu mai port de când am devenit un membru util al societăţii omeneşti.

— Permiteţi-mi să vă salut. (*Iese.*) Dar cu personalul meu de serviciu nu-s în stare să dau mari supeuri!

(*strigă*): Saşa!

(*vine din anticameră*): Domnule baron?

Vrei s-ajuţi la servit la chermeza de la prietena mea?

Ar fi o plăcere pentru mine, domnule baron.

(*Iese.*)

Îmi dai voie să-ţi prezint astăzi pe cel mai vechi prieten din tinereţea mea, contele Trautenau?

Mie conţii nu-mi aduc noroc.

Nu face nimic. Te rog numai să nu discuţi cu el relaţiile mele de familie. Fiindcă este realmente un moralist, din naştere şi din convingere. Chiar azi m-a descusut în privinţa căsniciei mele.

Dumnezeule atotputernic, dar n-are de gând să devină cât de cât un om de viaţă?

Asta-i autoironie! Nu trăieşte, de când îl ştiu, decât în abnegaţie, fără să observe că are două suflete în pieptul său.

Asta-i bună! Eu găsesc că şi unul e prea mult.

— Dar nu se numeşte Scholz?

Von Keith

Anna

Von Keith

Anna

Von Keith Anna

Von Keith

Anna

Von Keith nst

Anna Von Keith

Anna

Von Keith Anna

Von Keith

Unul dintre sufletele sale se numeşte Err

Scholz, iar celălalt contele Trautenau.

Atunci îţi mulţumesc! Nu vreau să am de-a face cu oameni care nu şi-au făcut ei înşişi curăţenie în forul interior.

Te-asigur că e un model de curăţenie. Lumea nu mai are să-i ofere niciun fel de plăceri, dacă n-o ia din nou de jos.

Omul ar trebui mai curând să urce cu o treaptă!

Ce te tulbură atât de mult?

Faptul că vrei să mă legi de monstrul acesta-nfiorător!

E blând ca un miel.

Foarte mulţumesc! N-am să primesc nenorocirea-n-truchipată în budoarul meu!

Pesemne, nu mă-nţelegi cum trebuie. Pentru moment nu mă pot lipsi de-ncrederea lui şi de-aceea nu vreau să mă expun oprobriului său. Dacă nu va face cunoştinţă cu tine, cu atât mai bine pentru mine,

nu va trebui să mă tem de reproşurile lui.

Cine poate şti unde-ncetează calculul la tine! Dar ce ţi-ai închipuit?

Credeam că vrei să mă foloseşti ca târfa pentru prietenul tău.

Mă crezi capabil de-aşa ceva?! Ai spus cu o clipă mai înainte că te foloseşti de orice muritor potrivit talentelor lui. Iar faptul că eu am talent de târfa pesemne că nimeni nu-l pune la-ndoială.

(*îmbrăţişând-o pe Anna*): Anna, plec mâine la Paris nu pentru a aranja piaţa acţiunilor sau pentru a cumpăra un foc de artificii, ci fiindcă trebuie să respir aer proaspăt, fiindcă trebuie să mă destind, dacă vreau să nu-mi pierd poziţia superioară de-aici de la München. Oare te-aş lua cu mine la Paris, Anna, dacă n-ai fi totul pentru mine?!

— Ştii tu, Anna, că nu trece nicio noapte fără să te văd în vis cu o diademă în păr? De-ar fi vorbă să-ţi aduc o stea de pe bolta cerească.

Von Keith

Saşa

Von Keith nu m-aş da înapoi, aş găsi eu căile şi mijloacele s-o fac.

Foloseşte-mă totuşi ca târfa – Ai să vezi dacă-ţi aduc sau nu ceva câştig!

În clipa asta n-am alte gânduri în cap în afară de rochia de concert pe care ţi-o voi face la Saint-Hilaire…

(*intră din vestibul*): Un domn pe nume Sommersberg cere să-i acordaţi cinstea de-a-l primi. Să intre. (*Către Anna*, *descriind rochia*): O revărsare strălucitoare de mătase liliachie şi paiete, de la umeri până la glezne, atât de strânsă, iar în faţă şi-n spate atât de decoltată, încât rochia nu va părea pe corpul tău suplu decât o podoabă sclipitoare!

A intrat Sommersberg, *un bărbat ca la patruzeci de ani*, *cu faţa adânc brăzdată*, *cu părul şi barba cărunte şi nepieptănate*. *Un* palton *larg îi* acoperă *veşmintele sărăcăcioase*; *mănuşi glacé uzate*.

Sunt autorul „Cântecelor unui om fericit". Nu prea arăt.

Şi eu am arătat aşa!

N-aş fi găsit curajul să m-adresez dumneavoastră, dacă, de două zile, realmente-aş fi mâncat ceva. Asta mi s-a întâmplat şi mie de sute de ori. Cu ce v-aş putea ajuta? C-o nimica toată – pentru un prânz… Cu altceva mai bun nu vă pot fi de folos? Sunt invalid.

Dar mai aveţi jumătate de viaţă înainte! Mi-am irosit viaţa pentru a justifica marile speranţe care s-au pus în mine. Veţi mai găsi,

probabil, un curent care să vă poarte în largul mării.

— Sau tremuraţi pentru viaţa dumneavoastră? Sommersberg Nu ştiu să înot; iar aici la München resemnarea nu se suportă greu.

Von Keith Veniţi de azi în două săptămâni la noi, la serba-rea-ntemeierii, în Briennerstrasse. Vi se pot înlesni cele mai utile relaţii. (*îi dă bani*.) Poftim o sută de mărci. Păstraţi-vă din banii aceştia

Sommersberg

Von Keith Sommersberg

Von Keith

Sommersberg Von Keith Sommersberg Von Keith Sommersberg

Von Keith

303

cât să puteţi împrumuta pentru seara aceea un costum de gală.

Sommersberg (*luând hanii şovăitor*): Am sentimentul că vă trag pe sfoară…

Von Keith să nu vă trageţi singur pe sfoară! Prin asta faceţi de pe-acum o faptă bună-n folosul următorului diavol sărman care vine la mine.

Sommersberg Vă mulţumesc, domnule baron. (*Iese*.)

Von Keith N-aveţi pentru ce! (*După ce a închis uşa în urma lui, îmbrăţişând-o pe Anna*.) Şi-acum, regina mea, la Paris!

Actul al treilea

Se vede un salon iluminat electric, cu deschidere spre grădină printr-un glasvand mare în peretele din dreapta. Uşa din mijloc, aflată în peretele din fund, dă în sufragerie, unde se benchetuieşte. La deschiderea uşii, se zăreşte locul de onoare al mesei, în peretele din stânga, o uşă cu draperie dă în sala de joc, prin care, de asemenea, se poate ajunge în sufragerie. Lângă ea, o pianină. La dreapta, în faţă, un birou de damă; la stânga, în faţă, o sofa mică, fotolii, măsuţă şi altele. În *colţul din dreapta, în spate, o uşă duce în vestibul. În sufragerie se ţine un toasti în timp ce paharele se ciocnesc, apar în salon, pe uşa din mijloc, Sommersberg, în haine de o sărăcăcioasă eleganţă, şi von Keith, în ţinută* de *gală.*

Von Keith (*închizând uşa în urma lui*): Aţi redactat telegrama?

Sommersberg (*cu o Mrtie în mină, citeşte*): „Întemeierea Societăţii müncheneze Palatul zânelor a întrunit ieri notabilităţile veselului oraş de pe Isar, în cadrul unei chermeze extrem de animate, la vila Marchizului von Keith din Briennerstrasse. Până la miezul

nopţii, un splendid foc de artificii i-a încântat pe locuitorii străzilor învecinate. Să-i urăm întreprinderii pornite sub auspicii aşa de favorabile…?”

Von Keith Excelent!

— Dar pe cine să trimit cu ea la telegraf…?

Sommersberg lăsaţi-o-n seama mea. După toată şampania asta, îmi prinde bine să respir puţin aer proaspăt.

Sommersberg iese prin vestibul; *în acelaşi moment intră* Ernst *Scholz*; *e în ţinută de gală şi palton*.

Von Keith Te laşi cam mult aşteptat!

Scholz Am venit doar să-ţi spun că nu rămân aici.

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Or să facă haz pe socoteala mea! Bătrânul Cazi-mir m-a şi părăsit; însă, cel puţin, mi-a trimis o telegramă de felicitare.

Locul meu nu-i printre oameni. Tu te plângi că te afli-n afara societăţii; eu mă aflu-n afara omenirii!

Oare nu te bucuri acum de toate câte un om abia şi le poate dori?

Şi-ncă ce bucurie! Bucuria nebună-n care mă desfăt şterge orice deosebire dintre mine şi-o calfă de frizer. Fără-ndoială, am învăţat să-l ador pe Rubens şi pe Richard Wagner. Nenorocirea care odinioară mi-a stârnit mila a-nceput să-mi fie, prin urâţenia ei, aproape insuportabilă. De-aceea, cu atât mai cucernic admir realizările artistice ale dansatoarelor şi acrobatelor.

— De-aş fi însă, ţinând seama de toate astea, măcar c-un pas înainte! Din pricina banilor mei, trec, eventual, drept om. În momentul în care-aş vrea să şi fiu, mă lovesc cu fruntea de ziduri invizibile! Dacă-i invidiezi pe oamenii norocoşi, care cresc exact acolo unde-i locul şi se-ntorc după cum bate vântul, atunci să nu cauţi compătimire la mine! Lumea e o bestie a dracului de vicleană şi nu-i uşor să-i vii de hac. Dar odată ce-ai reuşit asta: eşti ferit de orice nenorocire. Dacă asemenea fraze îţi provoacă satisfacţie, atunci chiar că n-am ce să mai caut la tine. (*Vreo*, *să plece*.)

(*îl opreşte*): Astea nu-s fraze. Mie nicio nenorocire nu-mi mai poate face vreun rău astăzi. Pentru asta, eu şi nenorocirea ne cunoaştem prea bine. O nenorocire este pentru mine un prilej la fel de favorabil ca oricare altul. Nenorociri poate avea orice măgar; arta constă-n faptul de-a le şti exploata aşa cum trebuie! Te-agăţi de lume ca o târfă de proxenetul ei. Tu nu poţi pricepe că devii scârbos ca un hoit dacă vrei să exişti doar pentru tine. Atunci, pe toţi dracii, mulţumeşte-te cu viaţa *ţi* îngerească! Să fi trecut şi tu prin purgatoriul viciilor şi plăcerilor lumeşti, atunci te-ai fi apropiat de mine, sărmanul şi ticălosul păcătos, ca un părinte-al bisericii!

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz

De n-aş fi decât în posesia drepturilor mele-nnăscute de om! mai curând m-aş ascunde ca o fiară sălbatică în pustiu, decât să fiu nevoit a cere iertare, pas cu pas, din cauza existenţei mele!

— Nu pot rămâne-aici.

— Am întâlnit-o ieri pe contesa Wendentels.

— Cu ce-am supărat-o, zău că nu pot pricepe. Probabil, am revenit involuntar la tonul pe care m-am obişnuit să-l folosesc în relaţiile mele cu Simba noastră. Eu am primit de la femei mai multe palme decât păr am în cap! Dar, din pricina asta, niciuna nu şi-a râs încă de mine-n dos! Sunt un om fără educaţie! – şi asta-n faţa unei femei pentru care nutresc cel mai mare respect! Acela pe care, asemenea ţie, fiecare pas îl conduce spre un conflict sufletesc, o să-şi domine epoca şi-o să conducă lumea, în timp ce pe noi ceilalţi de mult ne vor fi mâncat viermii! Şi-apoi, micuţa Simba, care figurează astă-seară ca servantă la tine!

— Unei asemenea situaţii delicate nu i-ar face faţă nici cel mai abil diplomat. Simba nu te cunoaşte!

Nu mă tem că Simba se-apropie prea mult de mine; mă tem c-o supăr pe Simba dacă, fără cel mai mic motiv, nu-i dau nicio atenţie aici. Cum s-o superi cu asta pe Simba! Simba se pricepe de o sută de ori mai

bine ca tine la deosebirile de clasă.

La deosebirile de clasă am învăţat să mă pricep temeinic! Ele sunt – martor mi-e Domnul – acele cătuşe în care omul devine conştient în modul cel mai eficace de deplină sa slăbiciune! Crezi cumva că eu n-am a mă lupta cu niciun fel de slăbiciune?! Fie că purtarea mea este la fel de corectă ca mersul planetelor, fie că apar în cea mai distinsă ţinută, lucrul ăsta schimbă mina aceasta de plebei tot atât de puţin pe cât faci dintr-un nătărău o capacitate! Cu-nzestrarea mea intelectuală, ar fi trebuit, chiar şi fără aceste mâini, să mă bucur de multă vreme de-o faimă mai bună-n societate.

— Hai, e mai sigur dacă-ţi scoţi paltonul în camera de-alături! Cruţă-mă! Astăzi nu pot schimba o singură vorbă liniştită cu contesa.

307
Von Keith
SCHOLZ
Von Keith
Scholz
Saranieff Von Keith
Saranieff
Von Keith
Saşa
Saranieff Von Keith
Saranieff Von Keith

Atunci întreţine-te cu cele două doamne divorţate; suferă de conflicte-asemănătoare cu ale tale.

Cu amândouă deodată?!

Niciuna n-are peste douăzeci şi cinci de ani, frumuseţi desăvârşite, de străveche viţă nordică şi atât de hipermoderne în principiile lor, încât eu apar ca o armă demodată pe lângă ele. Cred că nici mie nu-mi mai lipseşte mult până s-ajung un om modern.

Scholz trece în sala de joc; *von Keith vrea să-l urmeze*, *dar în acelaşi moment intră Saranieff din vestibul*.

Spune-mi, se mai găseşte ceva de mâncare? Te rog, lasă-ţi macferlanul afară!

— Nici eu n-am mâncat nimic toată ziua.

Nici chiar aşa să nu se-nţeleagă! Numai că trebuie să te-ntreb mai întâi ceva important.

Saranieff îşi agată pălăria şi macferlanul în vestibul; *între timp apare Saşa din camera de joc*, *în frac şi pantaloni de atlaz până la genunchi*, *cu o frapieră plină cu sticle de şampanie*, *şi vrea să treacă în sufragerie*.

Saşa, când aprinzi focul cu artificii, ai grijă la mortierul cel mare! E-ncăreat cu tot infernul!

N-o să mă tem eu d-atâta lucru domnule baron!

(*Trece în sufragerie*, *închizând uşa după el*.)

(*revine din vestibul*): Ai ceva bani?

Dar numai ce-ai vândut un tablou! De ce ţi-am trimis eu oare pe prietenul meu din tinereţe!

La ce-mi serveşte-o lămâie stoarsă? L-ai prădat până la cămaşă. Trebuie s-aştepte trei zile până să-mi poată plăti o leţcaie.

(*îi dă o bancnotă*): Poftim o mie de mărci.

Simba, *o adevărată fată müncheneză*, *cu obrajii rumeni*, *pasul uşor*, *părul roşu*, *abundent*, *într-o rochie neagră*, *cu gust croită*, *peste care poartă un şorţ alb cu piept*, *vine din sufragerie ducând o tavă plină cu pahare de vin pe jumătate*.

SIMBA

Domnul consilier comercial doreşte să mai închine o dată în sănătatea domnului Baron.

Von Keith îi ia un pahar şi, *prin mijlocul uşii deschise*, *se duet la masă*. *Simba trece în sala de joc*.

Von Keith Doamnelor şi domnilor! Serbarea din seara aceasta înseamnă pentru München începutul unei ere care va întrece în strălucire tot trecutul. Vom crea un lăcaş al artei în care toate formele de artă din lume să-şi găsească un cămin ospitalier. Dacă iniţiativa noastră a provocat o generală surpriză, aduceţi-vă aminte de faptul că întotdeauna au fost încununate de mari succese doar lucrurile cu adevărat surprinzătoare. Închin paharul în onoarea elementului vital care consfinţeşte Münchenul ca oraş al artei, în onoarea burgheziei rmincheneze şi a frumoaselor sale femei.

În timp ce ciocnesc paharele, *vine Saşa din sufragerie*, *închide uşa-n urma lui şi trece în sala de joc-Simba apare din sala de joc cu un clopot de sticlă sub care se află brânză şi vrea să treacă în sufragerie*.

(*oprind-o*): Simba! Tu ai orbul găinilor?! Nu bagi de seamă, Simba, că hedonistul tău este foarte aproape de punctul de-a-ţi scăpa

din mreje şi de-a se lăsa prins de-această contesă din stradă

Peruşa?!

De ce te ţii pe de lături?

— Du-te, aşază-te cu ei la masă!

Am să m-aşez între cariatide!

— Simba! Ai de gând s-arunci pe gâtlejul acestui maniac Marchiz von Keith toţi banii frumoşi pe care hedonistul tău îi are-n buzunar?! Du-te, lasă-mă-n pace! Trebuie să servesc! Cariatidele nu mai au nevoie de brânză! E cazul să se şteargă pe bot! (*Aşază clopotul de sticlă pe masă şi-o ia pe Simba pe genunchi*.) Simba! Chiar nu mai simţi nimic pentru mine?! Să-i cerşesc Marchizului von Keith, printre lacrimi şi suspine, monezi de douăzeci de mărci, în timp ce tu poţi scoate bancnote de-o mie de mărci, proaspete, din izvor?!

Simba Foarte mulţumesc! Niciun om din lume nu m-a-ntărâtat aşa ca hedonistul acesta cu mila lui zănatecă! Caută să-mi bage-n cap că-s o martiră a civilizaţiei! Ai mai auzit una ca asta?! Eu şi-o martiră a civilizaţiei! I-am zis: Lucrul acesta să-l spui doamnelor din societate, i-am zis. Dânsele s-ar bucura s-audă că-s martire-ale civiliza-Saranieff

Simba Saranieff

Simba Saranieff

…

Saranieff

SIMBA

Saranieff Simba

Saranieff Simba

Saranieff Simba

Simba sommersberg

Saranieffţiei, deoarece şi-aşa nu-s nimic. Pentru că eu beau şampanie şi mă veselesc după pofta inimii sunt, aşadar, o martiră a civilizaţiei! Simba! De-aş fi eu o femeie cu calităţile tale. hedonistul ar trebui să-mi despăgubească fiecare privire-nlăcrimată cu câte-un castel nobiliar! îşi face fel de fel de scrupule. Că de ce-i dânsul bărbat, mă-ntreabă. De parcă n-ar fi decât strigoi pe lumea aceasta! Să întreb eu pe cineva de ce-s fată?!

Tu nu te-ntrebi nici cum laşi să ne scape din plasă cincizeci de milioane, din cauza prejudecăţilor tale afurisite!

O, săracele milioane! O singură dată, de când îl cunosc eu pe

hedonist, l-am văzut râzând. I-am spus lui, petrecăreţului, că trebuie să-nveţe să meargă pe bicicletă. Îndată după-aceea a-nvăţat. Şi cum mergeam noi pe bicicletă către Schleissheim, s-a dezlănţuit o furtună-n pădure de credeam că-i prăpădul lumii. Atunci, pentru ntâia dată de când îl cunosc, a-nceput să râdă. Doamne, cum a râs! Iată, zic eu, acum eşti cu-adevărat hedonist! La fiecare trăsnet râdea. Cu cât tuna şi fulgera mai tare cu-atât râdea mai prosteşte!

— Fugi, nu stă sub copac, zic, te poate trăsni!

— Nu mă trăsneşte pe mine, zice, şi râde şi mai râde! Simba! Simba! Ai fi putut ajunge direct contesă imperială!

Foarte mulţumesc! Social-democrată aş fi putut ajunge. Schimbarea lumii, fericirea omenirii, acestea-s specialităţile lui. Iar tu ştii că eu nu-s pentru social-democraţi. Îmi par prea morali. Când or ajunge ei să conducă, s-a zis cu supeurile cu şampanie.

— Spune, nu mi-ai văzut odorul? Dacă nu ţi-am văzut odorul? Dar odorul tău sunt eu!

Fiecare-n parte-aţi putea fi!

— Ştii, trebuie să veghez să nu se-ameţească, altfel nu-l angajează marchizul pentru Palatul zânelor.

Intră Somersberg din vestibul.

Iată-l! Pe unde mi te-ai vârât de-o veşnicie? Am expediat o telegramă pentru gazete. Mormintele se deschid! Sommersberg! Şi nu ţi-e ruşine să-nvii din morţi ca s-ajungi secretar la acest Palat al zânelor?! 5 ommersberg (*arătând spre Simba*): îngerul acesta m-a redat lumii.

Simba Hai, nu sari peste cal, odoraşule!

— Vine şi mă-ntreabă de unde s-ar mai putea ciupi un ban.

— Pentru ce nu te-ai duce la Marchizul von Keith, zic; dacă el n-are, atunci în tot Münchenul n-ai să găseşti o leţcaie.

Raşpe (*în cea mai elegantă ţinută de gală*, *în piept cu o decoraţie prinsă de un lănţişor*, *vine din sala de joc*): Simba, pur şi simplu e scandalos să laşi întreaga Societate a Palatului zânelor s-aştepte brânza!

Simba (*ia clopotul de sticlă cu brânză*): Jesus Maria – am sosit!

Saranieff Rămâi mai bine lângă faţa dumitale bătrâna şi sucită pentru care-ai fost angajat!

Simba (*luându-l pe Raşpe de braţ*): Lasă-mi băieţelu-n pace!

— Aţi fi bucuroşi s-arătaţi amândoi la un loc aşa de bine ca el!

Saranieff Simba – eşti o târfă-nnăscută!

Simba Ce sunt?

Saranieff Eşti o târfă-nnăscută!

Simba Mai spui o dată?

Saranieff Eşti o târfă-nnăscută!

Simba Nu, nu-s o târfă-nnăscută. Sunt o perforatoare de brânză-nnăscută.

Îl însoţeşte pe Raşpe în sala de joc.

Sommersberg Eu îi dictez până şi scrisorile ei de dragoste. Saranieff Atunci, dumitale trebuie să-ţi fiu recunoscător pentru ruinatele mele castele din Spania!

Saşa vine din sufragerie cu un felinar aprins.

Saranieff la naiba, dar ştiu că te-ai dichisit! Vrei cumva să te-nsori pe-aici cu vreo contesă?

Saşa Mă duc în grădină s-aprind focul de artificii. Când am s-aprind mortierul cel mare, atunci să vedeţi! Domnul marchiz zice că-i încărcat cu tot infernul. – (*Iese în grădină*.)

Saranieff Stăpânu-su se teme c-ar putea sări în aer dacă şi-ar aprinde singur mortierul care conţine focul de artificii!

— Norocul ştie foarte bine de ce nu-l

311

Raşpe d-na oster – MEIER

d-na krenzi Raşpe

OSTERMEIER

Von Keith

Baroana von rosenkron

Baroana ton totleben Von Keith

Zamrjaki lasă să-l încalece! – îndată ce se urcă-n şa, îşi spetește animalul de nu-i mai rămâne niciun firicel pe coaste! – (*Deoarece uşa din mijloc se deschide şi oaspeţii părăsesc sufrageria*.) Haide, Sommersberg! Să ne-ofere Simba un ospăţ luculic!

Oaspeţii inundă salonul; *în faţă Raşpe între doamnă consilier comercial Ostermeier şi doamna Krenzi*; *apoi von Keith cu Ostermeier*, *Krenzi şi Grandauer*; *apoi Zamrjaki cu baroana von Rosenkron şi cu baroana von Totleben*; *la urmă*, *Scholz şi Anna*.

— *Saranieffşi Sommersberg iau loc la masa din sufragerie*.

Cer îngăduinţa să le conduc pe strălucitele alteţe la o ceaşcă de cea mai delicioasă moca. Hotărât, un cavaler aşa di amabil că dumneavoastră nu'ş găseşti în tată Germania di miazăzi. Domnii noştri di viţă nobilă de la şcoala di echitaţâie ar pute'ş vă ia di model! Pot să-mi dau cuvântul de onoare-n orice clipă că acesta este momentul cel mai fericit din viaţa mea.

— *Trece cu cele două doamne în sala de joc*.

(*către von Keith*): Or ce s-ar zăce, îi frumos din partea bătrânului Cazimir, nu-i aşa, c-a trimis o telegramă di felicitare. Dar'ş vezi, cinstite prieten, că bătrânu' Cazimir îi un om privăzător! Nu face nimic! Nu face nimic! La prima adunare generală o să-l avem pe bătrânul Cazimir în mijlocul nostru.

— Domnii doresc să bea o ceaşcă de cafea?

Ostermeier, *Krenzi şi Grandaţier trec în sala de joc*.

(*către von Keith*, *care vrea să-i urmeze pe domni*): Promiteţi-mi, marchize, c-o să mă pregătiţi ca dansatoare pentru Palatul zânelor. Iar pe mine ca acrobată călăreaţă!

Vă jur, zeiţelor, că fără domniile-voastre nu vom inaugura Palatul zânelor!

— Dar ce-i cu dumneata, Zamrjaki? Eşti palid ca moartea…

(*un student la conservator*, *mic şi uscăţiv*, *cu păr buclat*, *negru*, *lung*, *pieptănat cu cărare*; *vorbeşte*

Von Keith

Zamrjaki Baroana von Rosenkron

Zamrjaki

Von Keith

Anna

Scholz *cu accent polonez*): Lucrez zi şi noapte la simfonie mea. –(*Luându-l deoparte pe von Keith*.) îmi daţi voie, domnule marchiz, să rog, dacă aţi vrea să daţi mie un avans de douăzeci de mărci din salariul de capelmaistru la orchestră de la Palatul zânelor?

Cu cea mai mare plăcere, (*îi dă bani*.) N-ai putea să ne cânţi în curând ceva din noua dumitale simfonie la unul dintre concertele mele date-n cadrul Societăţii Palatul zânelor?

Voi cânta scherzo. Scherzo mare succes va avea. (*la glasvandul dinspre grădină*): Ia te uită, o mare de lumini! Martha, priveşte numai!

— Haide, Zamrjaki, condu-ne în grădină! Vin, doamnelor!

iată-mă.

Iese în grădină cu baroana von Rosenhron şi cu baroana von Totleben.

(*urmându-i*): Ei, drăcia dracului! Copii, nu v-a-propiaţi de mortierul cel mare! E-ncăreat cu cele mai grozave rachete ale mele!

Iese în grădină. *Simba închide uşa din mijloc prin sufragerie – Anna şi Scholz rămân singuri în salon*.

Nu cred să existe vreun lucru pe lume pe care să vi-l pot lua vreodată-n nume de rău. Nu cumva lipsa de tact de care vorbiţi v-a condus la-ntâlnirea unei alte doamne?

Total exclus. Dar, vedeţi dumneavoastră, în orice caz mă simt fericit ca un om care, din cea mai fragedă copilărie, a stat în temniţă şi abia acum, pentru prima dată-n viaţa lui, respiră aer proaspăt. De-aceea şi ezit la fiecare pas pe care-l risc; aşa de mult tremur pentru fericirea mea. Îmi închipui că-i foarte tentant să te bucuri de viaţă în beznă şi cu ochii-nchişi! Vedeţi dumneavoastră, doamnă contesă, dacă voi reuşi să-mi pun viaţa-n joc pentru vreo strădanie de folos obştesc, atunci n-am să-i pot mulţumi îndeajuns creatorului meu pentru asta. Eu credeam că vreţi s-ajungeţi aici la München un hedonist desăvârşit.

Desăvârşirea mea ca hedonist nu-i pentru mine decât mijlocul pentru realizarea scopului. Vă dau

Anna
SCHOLZ
Anna
SCHOLZ
Anna
Baroana von Rosenkron
SCHOLZ

Baroana von Rosenkron cea mai solemnă asigurare în acest sens! Să nu mă consideraţi din această pricină un făţarnic!

— Vai, mai sunt atâtea lucruri bune de cucerit pe lumea aceasta! încep să-mi găsesc locul. Cu cât plouă mai des cu lovituri, cu atât mai scumpă-mi va fi pielea, care până-acum mi-a fost nespus de incomodă. Şi de-un lucru sunt absolut sigur: Dacă-aş izbuti vreodată s-aduc servicii semenilor mei, nu mi-aş face un merit din asta nici în ruptul capului! Fie că drumul meu mă va duce-n sus, fie că mă va duce-n jos, n-am să ascult decât de instinctul de autoconservare, teribil şi dene în

duplecat!

Probabil că toţi oamenii celebri au ajuns tocmai de-aceea celebri, fiindcă relaţiile cu noi, ordinară marfă de duzină, i-au călcat pe nervi! Tot nu mă-nţelegeţi, doamnă contesă. – în momentul în care mi-am găsit sfera de acţiune, voi fi cel mai modest şi mai recunoscător confrate. Aici la München am şi-nceput să-nvăţ a merge cu bicicleta. Mă simţeam ca şi când n-am mai văzut lumea din cele mai îndepărtate zile ale copilăriei. Fiecare pom, apa, munţii, cerul, totul ca o mare revelaţie pe care cândva, într-o altă viaţă, o presimţisem. – îmi permiteţi cumva să vă iau odată la o plimbare cu bicicleta? Vă convine mâine dimineaţă la ora şapte? Sau poate nu vă-mpăcaţi cu deşteptarea de dimineaţă? Mâine dimineaţă la ora şapte! îmi văd viaţa desfăşurându-se înaintea mea ca un nesfârşit peisaj de primăvară! Dar să nu mă lăsaţi s-aştept în zadar!

Zamrjaki, *baroana von Rosenkron şi baroana von Toihben se întorc din grădină*.

— *Simba vine din sala de joc*.

Brrr, s-a făcut frig!

— Martha, la urmă va trebui să ne punem basmalele. Cântă-ne un cancan, Zamrjaki! – (*Către Scholz*:) Dansaţi cancan? îmi pare rău, stimată doamnă. (*către* baroana *von Totlehen*): Atunci să dansăm noi două!

Zamrjaki s-a aşezat la pian şi intonează un vals.

Baroana von Dumneata numeşti asta cancan, domnule capel-Rosenkron maistru?

Anna Simba

Baroana von

Rosenkron

Zamrjaki

Baroana von Totleben Von Keith

Von Keith

Von Keith

Anna Von Keith

(*către Simba*): Dar dumneata dansezi vals?

Dacă doamna porunceşte…

Hai!

Baroana von Rosenkron, *baroana von Totleben*, *Anna şi Simba*

valsează.

Mai mult tempo, te rog!

Von Keith se-ntoarce din grădină şi stinge luminile electrice, lăsând aprinsă numai una, încât salonul rămâne slab luminat.

(*întrerupând supărat melodia*): în fiecare măsura aud simfonie mea!

De ce s-antunecat aşa deodată?

Pentru ca rachetele mele să facă mai mare impresie! – (*Deschide uşa de la camera de joc*.) V-aş ruga, doamnelor şi domnilor…

Raşpe, domnul şi doamna Ostermeier, domnul şi doamna Krenzi vin în salon.

— Simba *iese*.

Mă bucur să vă pot face cunoscut că încă în cursul săptămânii viitoare va avea loc primul nostru mare concert din cadrul Societăţii Palatul zânelor, care trebuie să facă de pe-acum propa-gandă-n rândurile publicului münchenez pentru cauza noastră. Cu acest prilej, doamna contesă Werdenfels ne va face cunoştinţă cu câteva lieduri compuse în cea mai modernă manieră, în timp ce domnul capelmaistru Zamrjaki va dirija personal câteva fragmente din poemul său simfonic „înţelepciunea brahmanului".

Ovaţii generale. În grădină se înalţă ţiuind o rachetă, aruncând o licărire roşiatică în salon. Von Keith stinge complet lumină electrică în salon şi deschide glasvandul.

În grădină, doamnelor şi domnilor! în grădină, dacă vreţi să vedeţi ceva!

Şi înalţă o a doua rachetă, în timp ce oaspeţii părăsesc salonul – VonKeit, care vrea să-i urmeze, este oprit de Anna – Scena rămâne în întuneric.

Ce ţi-a venit să-mi anunţi participarea la concertul tău?

Dacă aştepţi ca profesoara ta să te declare aptă pentru apariţia în public, atunci poţi ajunge, fără să fi cântat vreodată, bătrâna şi căruntă. (*Se trânteşte într-un fotoliu*.) în sfârşit, în sfârşit se termină cu periculosul joc pe sârmă! Zece îni a trebuit să-mi irosesc forţele numai pentru a nu-mi pierde echilibrul.

— De azi înainte începe urcuşul!

Anna Cum să-mi iau neobrăzarea s-apar în faţa publicului münchenez cu schelălăiala mea?!

Von Keith N-ai vrut tu ca-n doi ani de zile să fii prima cântăreaţă wagneriană a Germaniei?

Anna Am spus-o doar în glumă.

Von Keith Ăsta n-aveam de unde s-o ştiu!

Anna Alte concerte se pregătesc cu multe luni înainte!

Von Keith Doar nu m-am expus la mii de privaţiuni în decursul vieţii mele, ca să mă iau acum după alţii. Dacă schelălăiala ta nu vă plăcea, o să producă încântare splendida ta rochie de concert de la Paris.

Anna De m-ar privi şi ceilalţi oameni doar cu ochii tăi!

Von Keith Am să-i ofer publicului ochelarii potriviţi!

Anna Odată ce mă ai în faţa ochilor, tu vezi şi auzi o plăsmuire a fanteziei. Îmi supraestimezi apariţia tot aşa cum îmi supraestimezi arta.

Von Keith (*ridicându-se brusc*): Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să supraestimez femeile, dar pe tine te-am recunoscut, fără-ndoială, de la prima vedere! Şi nu-i de mirare, deoarece zece ani te-am căutat în două continente diferite! Mi-ai ieşit în cale de mai multe ori, dar atunci fie că tu te găseai în posesia unui bandit de talia mea, fie că eu eram atât de nenorocit, încât n-avea niciun sens practic s-apar în conul tău de lumină.

Anna Faptul că-ţi pierzi mintea din pricina iubirii pentru mine e-un motiv să-mi atrag batjocura-ntregului München?

Von Keith Alte femei şi-au atras din pricina mea cu totul alte lucruri!

Anna Eu însă nu sunt nebună după tine!

Von Keith Ăsta o spune fiecare! supune-te norocului tău inevitabil. Am să-ţi insuflu naturaleţea necesară pentru prima ta apariţie pe scenă – chiar de-ar fi să te pun pe fugă din faţa mea cu pistolul încărcat!

Von Keith

Anna Von Keith

Von Keith

Anna Von Keith

Anna Von Keith

Von Keith

Anna Von Keith

Dacă mă tratezi ca pe-o vită, în curând totul se va termina-ntre noi!

Pune-ţi fără teamă nădejdea-n faptul că eu sunt un om care ia viaţa al dracului de serios! Dacă-mi place să mă scald în şampanie, tot aşa pot să şi renunţ ca nimeni altul la orice plăcere a vieţii. Nici trei zile însă nu-mi suport existenţa fără ca-ntre timp s-ajung mai aproape c-un pas de ţelurile mele!

Ar fi şi vremea să-ţi atingi odată ţelurile! Anna, oare crezi că puneam eu la cale concertul dacă n-aveam certitudinea de nezdruncinat că-ţi va aduce cel mai strălucitor succes?!

— Lasă să-ţi spună cineva: Sunt un *credincios*…

În grădină se (*nalţă o rachetă finind*.

…Ei bine, eu nu cred în nimic altceva cu atâta patimă ca-n faptul că străduinţele şi sacrificiile noastre vor fi răsplătite-n lumea asta! Trebuie într-adevăr să te speteşti, aşa cum o faci tu!

De nu vom fi noi răsplătiţi, atunci vor fi copiii noştri!

Pe care nu-i ai!

Mi-i vei dărui tu, Anna – copii care să aibă mintea mea, un trup plesnind de sănătate şi mâini aristocrate. Pentru asta îţi durez un cămin regesc, aşa cum se cuvine unei femei de soiul tău! Iar eu îţi voi da un soţ care are atotputernicia să-ţi îndeplinească orice dorinţă ce s-ar citi în ochii tăi mari şi negri! (*O sărută pătimaş*.)

În grădină se aprinde un joc de artificii, *care*, *pentru o clipă*, *scaldă perechea într-o* văpaie *roşu-nchisă*.

— Du-te-n grădină. Cariatidele mor cum şi-ar îndoi genunchii-n faţa idolului nostru! Tu nu vii?

(*aprinde două dintre luminile electrice*, *aşa încât salonul este slab luminat*): Doar să mai scriu repede o ştire despre concertul nostru. Trebuie să apară-n gazetele de mâine dimineaţă. Te felicit anticipat, în cuprinsul ei, pentru eminentul tău triumf.

Anna iese în grădină. *Von Keith se aşază la masă şi scrie câteva cuvinte*.

— *Molly Griesinger*, *cu un şal multicolor pe cap*, *intră în grabă din vestibul*, *agitată şi pornită*.

Molly Trebuie să stăm de vorbă măcar un minut.

Von Keith Câte vrei, fetiţo; nu mă deranjezi deloc. Ţi-am spus doar că n-ai să rezişti singură acasă.

Molly Implor cerul să se abată peste noi o groaznică nenorocire! E singurul lucru care ne mai poate salva!

Von Keith Dar de ce nu ieşi cu mine când te rog!

Molly (*cutremurându-se*): în societatea ta?!

Von Keith Societatea din încăperile-acestea este afacerea din care trăim noi amândoi! Dar tu nu suporţi faptul că mă aflu cu gândurile aici, şi nu la tine.

Molly Te poate surprinde?!

— Uite, când te afli printre oamenii ăştia, eşti cu totul altul; un om pe care nu l-am cunoscut niciodată, pe care nu l-am iubit niciodată, pe care nu l-aş fi urmat niciodată-n viaţa mea, nici măcar cu un singur pas, cu atât mai puţin aş fi sacrificat pentru el căminul, familia, fericirea şi toate celelalte.

— Eşti atât de bun, atât de mare, atât de drag!

— Dar printre oamenii ăştia – pentru mine eşti – mai rău ca mort!

Von Keith Du-te-acasă şi aranjează-te puţin; Saşa te va-n-soţi. *N-ai voie* să rămâi singură astă-seară.

Molly Nu-mi arde mie să mă-mpopoţonez. Atâta zor la tine mă-nspăimântă, de parcă mâine-ar pieri lumea. Am sentimentul c-ar trebui să fac ceva, fie ce-o fi, ca să-ntorc de la noi grozăvia care ne-am eninţă.

Von Keith Cu-ncepere de ieri, primesc un salariu anual de-o sută de mii de mărci. N-ai de ce să te mai temi c-o să murim de foame.

Molly Nu-ţi bate joc în halul ăsta! Păcătuieşti faţă de mine! Eu nu rostesc nici măcar un singur cuvânt cu privire la lucrul de care mă tem!

Von Keith Atunci spune-mi cel puţin ce să fac pentru a te linişti, şi-o voi face pe loc.

Molly Vino cu mine! Pleacă din ascunzătoarea asta de ucigaşi, unde nimeni nu urmăreşte altceva decât să te distrugă. Te-am insultat faţă de lume, e adevărat; dar am făcut-o fiindcă n-am mai putut să-ţi suport orbirea puerilă. Eşti atât de prost.

Eşti prost ca noaptea! Da, aşa eşti! Te laşi escrocat de cei mai ordinari şi josnici pungaşi şi stai răbdător să-ţi taie beregata!

Von Keith E mai bine, fetiţo, să-nduri nedreptatea decât să faci nedreptatea.

Molly Da, dacă ai şti-o măcar!

— Dar ei au grijă să nu-ţi deschidă ochii. Oamenii ăştia te flatează, spunându-ţi c-ai fi Dumnezeu ştie ce minune de subtilitate şi diplomaţie! Fiindcă vanitatea ta nu ţinteşte mai sus de asemenea lucruri! Şi astfel îţi leagă funia de gât, pe-ndelete şi cu sânge rece!

Von Keith Oare ce lucruri aşa de cumplite te-nspăimântă?

Molly (*tânguindu-se*): Nu pot s-o spun! Nu pot s-o rostesc!

Von Keith Hai, rosteşte-o, te rog; după-aceea o să râzi de asta.

Molly Mi-e teamă… mi-e teamă…

O detunătură surdă răzbeşte din grădină; *Molly secate un ţipăt şi cade-n genunchi*.

Von Keith (*ridicând-o*): Acesta a fost mortierul cel mare.

— Linişteşte-te!

— Vino să bei puţină şampanie; apoi ne uităm împreună la focul de artificii…

Molly De paisprezece zile mă arde-n măruntaie focul acesta de artificii!

— Ai fost la Paris!

— Cu cine-ai fost la Paris?

— Ţi-o jur solemn, n-am să mai tremur pentru tine, n-am să mai sufăr vreodată, dacă vii acum cu mine!

Von Keith (*o sărută*): Sărmană fiinţă!

Molly – Din milă.

— Bine-bine, mă duc…

Von Keith Ba rămâi aici; ce-ţi trece prin minte!

— Şterge-ţi lacrimile! Vine cineva din grădină…

Moliy (*îl îmbrăţişează cu patimă şi-l sărută lung*): Iubitule!

— Măreţule!

— Bunule! – (*Se eliberează, zâmbind*.) Nu voiam decât s-apuc ziua de azi, să te văd odată-n societate. Ştii, din când în când sunt cam… (*Gest cu mâna la frunte semnificând tulburarea mintală*.)

Von Keith (*vrea s-o oprească*): Ai să rămâi aici, fetiţo…

Molly se repede afară prin vestibul. *Scholz intră din grădină şchiopătând*, *ţinâr*. *du-se de genunchi*.

Scholz (*foarte bine dispus*): Nu te speria, te rog! Stinge lumina, să nu mă vadă de-afară. Nimeni din societatea ta n-a observat nimic. (*Se târăşte spre u*te *fotoliu*, *în care se prăbuşeşte apoi*.)

Von Keith Dar ce-i cu tine?

Scholz Stinge mai întâi lumina.

— N-are nicio importanţă. Mortierul cel mare a explodat! O bucat din el m-a lovit în rotulă!

Von Keith (a *stins lămpile*; scena *rămâne în întuneric*): Asta numai ţie ţi se putea-ntâmpla!

Scholz (*pe un ton vesel*): Durerile au şi-nceput să slăbească.

— Crede-mă, sunt cu adevărat fiinţa cea mai fericită de sub soare! Firește, la plimbarea cu bicicleta de mâine dimineaţă, împreună cu contesa Werdenfels, n-am să mă pot prezenta. Dar ce-are-a face! (*Jubilând*.) Am înfrânt spiritele rele; fericirea se-aşterne-n faţa mea; aparţin vieţii! De azi înainte sunt alt om…

O rachetă se înalţă în grădină şi-i scaldă chipul lui Scholz într-o lumină roşu-nchisă.

Von Keith să fiu al naibii – de-abia dacă te mai recunosc!

Scholz (*se ridică brusc din fotoliu şi saltă într-un picior*, *chiuind*, *de jur-împrejurul camerei*, *în timp ce se ţine strâns cu mâinile de celălalt genunchi*): *Zece* ani de zile m-am considerat un proscris! Un izgonit! Când mă gândesc acum că totul nu era decât închipuire! Doar închipuire! Nimic altceva decât închipuire!

Actul al patrulea în salonul cu deschidere spre grădină al contesei Werdenfels sunt aşternute, *pe fotolii mai multe cununi uriaşe de lauri*; *un splendid buchet de flori se află într-o vază*, *de pe masă*. *Anna*, *contesă de Werdenfels*, *într-un capot elegant*, *conversează cu comisarul de poliţie Raşpe şi cât Hermann Cazimir*. *E înainte de amiază*.

Anna (*în mină cu o foaie dejiârlie colorată pentru scrisori*, *către Hermann*): îţi mulţumesc, tinere prieten, pentru frumoasele versuri pe care le-ai compus aseară pentru mine, după primul nostru concert din cadrul Societăţii Palatul zânelor. Îţi mulţumesc şi pentru minunatele dumitale flori. – (*Către Raşpe*:) în ce te priveşte pe dumneata, domnule, găsesc extrem de curios faptul că-mi aduci tocmai acum de dimineaţă aceste veşti îngrijorătoare despre prietenul şi binefăcătorul dumitale.

Raşpe Marchizul von Keith nu-i nici prietenul, nici binefăcătorul meu. Acum doi ani l-am rugat să depună mărturie pentru mine la proces, în calitate de expert psihiatru. Ar fi putut să mă scutească de un an şi jumătate de puşcărie. În loc s-o facă, fluşturaticul a şters-o în America împreună c-o fetişcană de cincisprezece ani!

Simba, *într-o* rochie *de servitoare*, croită *cu gust*, intră *din*

vestibul şi-i înmânează Annei o carte de vizită. Simba Domnul vă roagă să-i acordaţi cinstea de-a-l primi. Anna (*către Hermann*): Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl dumitale! Hermann (*alarmat, privindu-l pe Raşpe*): Cum de-a putut bănui tata că sunt aici la dumneavoastră!

Raşpe
An na
Raşpe
Anna Raşpe
An na
Cazimir
Anna Cazimir Anna Cazimir
Anna Cazimir
Anna Cazimir
Anna Cazimir
De la mine n-a aflat nimic.
(*ridică draperia de la sala de joc*): Treci dincolo.
Am să-i expediez repede.
Hermanntrece în sală, de joc.

Atunci, poate că cel mai bun lucru ar fi să-mi iau şi eu rămas bun.

Da, v-aş ruga.
(*înclinându-se*): Stimată doamnă! (*Iese*.)
(*către Simba*): Pofteşte-l pe domnul să intre.
Simba îi introduce pe consilierul Cazimir, care a luat un buchet din braţele unui lacheu ce-l urmează; *Simba iese*.

(*oferindu-şi florile*): îngăduiţi-mi, stimată doamnă, să vă felicit sincer pentru triumful dumneavoastră de ieri. Prima dumneavoastră apariţie pe scenă a luat cu asalt întregul München; dar nici unui ascultător nu i-aţi putut face o impresie mai vie decât mie.

Chiar aşa să fie, ar trebui să mă surprindă enorm că dumneavoastră mi-o comunicaţi personal, îmi acordaţi o secundă?

— Este vorba de o chestiune pur practică.

(*îl invită să ia loc*): Dumneavoastră vă aflaţi, cu siguranţă, pe drumuri greşite. (*după ce amândoi se aşază*): Asta o s-o vedem îndată. Voiam să vă întreb dacă nu vreţi să deveniţi soţia mea. Cum s-o înţeleg?

De-aceea mă aflu aici, ca să putem ajunge la o-nţelegere în

această privinţă. Permiteţi-mi să vă declar din capul locului că, firește, va trebui să renunţaţi la ademenitorul viitor artistic care vi s-a deschis aseară.

N-aţi chibzuit îndeajuns de matur pasul acesta. La vârsta mea, stimată doamnă, nu faci un pas nechibzuit. Mai târziu, da – sau mai devreme. Vreţi să-mi spuneţi ce fel de temeri se iscă în ceea ce vă priveşte?

Ştiţi bine doar că nu vă pot răspunde sub nicio formă la asemenea avansuri. Desigur. Vorbesc însă pentru cazul evident că veţi putea hotărî în cea mai deplină libertate asupra dumneavoastră şi asupra viitorului dumneavoastră.

Cazimir

Anna Cazimir

Anna Cazimir

Anna

Cazimir Anna

Cazimir

Nu-mi pot imagina deloc în acest moment posibilitatea unui asemenea caz. Vedeţi, eu sunt astăzi omul cel mai de vază din München, iar mâine mă pot afla după gratii. N-am să i-o iau în nume de rău celui mai bun prieten al meu dacă se-ntreabă din întâmplare cum să se împace cu situaţia pe care mi-a creat-o o asemenea lovitură a sorţii.

Nici soţiei dumneavoastră nu i-aţi lua-o-n nume de rău dacă-ar fi muncită de această întrebare? Soţiei mele cu siguranţă că da; amantei, niciodată. Nici n-aş vrea să primesc acum vreun răspuns din partea dumneavoastră. Vorbesc numai pentru cazul în care veţi fi părăsită în mod laş ori în care se ivesc fapte capabile să anuleze orice obligaţii; într-un cuvânt, în cazul în care nu veţi şti încotro s-o apucaţi. Atunci m-aţi lua de soţie, nu-i aşa? Nu mă-ndoiesc că lucrul acesta vi se pare aproape o nebunie; ceea ce face cinste modestiei dumneavoastră. Dar despre asta nu eşti obligat să dai socoteală decât ţie însuţi. Eu mai am acasă, după cum probabil ştiţi, doi copii mici, două fetiţe-n vârsta de trei şi şase ani. Se mai adaugă apoi, după cum vă puteţi da bine seama, şi alte motive… în ceea ce vă priveşte, pentru faptul că n-o să mă dezamăgiţi în aşteptările mele îmi iau orice răspundere – chiar şi faţă de dumneavoastră.

Admir încrederea pe care-o aveţi în dumneavoastră.

Vă puteţi bizui întru totul pe mine. Dar după un succes ca cel de-aseară!

— Părea că un spirit cu totul nou a cuprins publicul rmin-chenez.

Credeţi-mă că-l invidiez sincer pe fondatorul Palatului zânelor pentru flerul său. De altfel, trebuie să vă exprim, într-un mod cu totul special, şi complimente pentru rochia dumneavoastră de concert. îmbrăcând-o, aţi desfăşurat, în scopul de-a vă pune cu efect înfăţişarea-n valoare, un aplomb de-a asemenea distincţie, încât – mărturisesc – de-abia mi-a fost cu putinţă să vă urmăresc recitalul cu atenţia pe care o merita.

Anna să nu credeţi că supraestimez cumva aplauzele pe care le-au cules performanţele mele artistice

Cazimir Nici n-aş avea de gând să v-o iau în nume de răudar profesoara dumneavoastră mi-a spus că un succes ca cel pe care l-aţi repurtat aseară pe mulţi oameni i-a dus la pierzanie. Apoi, nu uitaţi, vă rog, un lucru: Ce-ar fi pe scenă cea mai sărbătorită cântăreaţă, dacă soţul bogat n-ar considera de datoria lui morală să o secondeze a *fond pierdu1*} Oricât.ar fi de strălucit salariul în unele cazuri izolate, în realitate el nu-i decât o pomană din care oamenii aceştia trăiesc.

Anna Am fost de-a dreptul înmărmurită de primirea favorabilă pe care publicul a făcut-o fiecărui număr

Cazimir (*ridicându-se*): Până la nefericita simfonie a acestui domn Zamrjaki. De altfel, număndoiesc deloc că vom ajunge, cu timpul, să adorăm ca pe-o revelaţie artistică divină chiar şi zdrăngăneala pe care-o produce acest domn Zamrjaki. Să lăsăm deci lumea-n voia ei, să nădăjduim în cele mai bune lucruri şi să ne-aşteptăm la ce-i mai rău. – îngăduiţi-mi, stimată doamnă, să-mi iau rămas

L bun. (*lese*.)

Anna se ia cu amândouă mâinile de tâmple, *se-ndreaptă spre sala de joc*, *ridică draperia şi se dă înapoi*.

Anna Măcar să fi fost închisă uşa!

Hermann Cazimir apare din sala de joc.

Hermann Nici nu mi-aş fi-nchipuit vreodată că se poate trăi o asemenea întâmplare!

Anna Du-te-acum, să te găsească tatăl dumitale-acasă.

Hermann (*observă al doilea buchet*): Florile sunt din partea lui?

— Aşadar, se pare că i-am moştenit obiceiul.

— Numai că pe el rin-l costă atât de mult ca pe mine.

Anna Dar de unde iei banii pentru asemenea cheltuieli demente!

Hermann (*plin de importanţă*): De la marchizul von Keith.

Anna Fii bun acum şi pleacă! Eşti nedormit. Ai mai chefuit multă vreme ieri?

Hermann Am dat o mina de-ajutor să-i salvăm viaţa compozitorului Zamrjaki.

1 Din umbri, (franc.)

Hermann

Anna

Hermann

Anna

SIMBA

Anna

Hermann

Anna Hermann

Anna Hermann

Anna

SIMBA

Anna

SIMBA

Ernst Scholz

SIMBA

Socoti lucrul ăsta o ocupaţie demnă de dumneata?

Am altceva mai bun de făcut? Este, desigur, frumos din partea dumitale că eşti sensibil la nefericirea oamenilor; dar nu trebuie să te-aşezi cu ei la aceeaşi masă. Nefericirea e molipsitoare.

(*plin de importanţă*): Acelaşi lucru mi i-a spus şi Marchizul von Keith. Acuma pleacă! Te rog!

Simba intră din vestibul şi înmânează o carte de vizită.

Domnul vă roagă să-i acordaţi cinstea de-a-l primi.

(*citind cartea de vizită*): „Reprezentant al Agenţiei sud-germane de concerte" – Să revină peste paisprezece zile.

Simba iese…

Ce-i veţi răspunde tatălui meu?

Până-aici! Devii impertinent!

Plec la Londra – chiar de-aş fi nevoit să fur banii pentru asta. Tata n-are să se mai plângă de mine.

Asta o să-ţi folosească cel mai mult dumitale însuţi.

(*deprimat*): Cu asta sunt dator faţă de surioarele mele. (*Iese*.)

(*ezită un moment*, *apoi strigă*): Kathi!

Simba vine *din sufragerie*.

Doamnă?

Vreau să mă-mbrac.

Sună pe *coridor*.

Îndată, doamnă. (*Se duce să deschidă*.)

Anna trece în sala de joc-Imediat după aceea, *Simba îl lasă pe Ernst Scholz să intre*; *acesta se sprijină într-o cârjă elegantă*, *şchiopătând din cauza genunchiului înţepenit*, *şi ţine în braţe un buchet mare de flori*.

N-am avut încă prilejul, fetiţă scumpă, să-ţi mulţumesc pentru comportarea ta delicată, plină de tact, din recenta seară a chermezei. (*ceremonioasă*): Domnul baron doreşte să-l anunţ doamnei?

Von Keiih intră din vestibul, *îmbrăcat într-un palton de culoare deschisă*, *cu un pachet de ziare în mină*.

Von Keith (*scoţându-şi paltonul*; *către Scholz*): Providenţa mi te scoate-n cale! (*Către Simha*.) Ce mai faci pe-aici?

Simba Doamna m-a angajat ca fata-n casă.

Von Keith Vezi, eu ţi-am adus norocul ăsta.

— Anunţă-ne!

Simba Prea bine, domnule baron. (*Trece în sala de joc*.)

Von Keith Ziarele de dimineaţă au şi-nceput să publice cele mai entuziaste cronici despre concertul nostru de ieri! (*Se aşază la măsuţa din stânga*, *în faţă*, *şi răsfoieşte ziarele*.)

Scholz Dar ştii, în sfârşit, unde ţi se află soţia?

Von Keith E la părinţii ei la Buckeburg. Ai dispărut brusc în timpul banchetului de-aseară, nu?

Scholz Am simţit imperioasa nevoie să fiu singur. Cum îi merge soţiei tale?

Von Keith Mulţumesc; taică-su e pe punctul de-a da faliment.

Scholz cu atât mai mult va trebui să-ţi aperi familia de situaţiile-limită!

Von Keith ştii cât de mult m-a costat concertul de ieri?

Scholz Am impresia că iei prea uşor aceste lucruri!

Von Keith Doreşti cumva să te-ajut să cloceşti ouăle veşniciei?

Scholz M-aş considera fericit dacă-aş putea să-ţi transmit ceva din surplusul meu de simţ al datoriei.

Von Keith Ferească-mă Dumnezeu de-aşa ceva! Acum eu am nevoie de cea mai mare elasticitate posibilă, ca să exploatez succesele-n toată legea.

Scholz (*arogant*): îţi mulţumesc pentru faptul că astăzi stau în faţa vieţii cu privirea liniştită şi sigură. De-aceea, socot de datoria mea să-ţi vorbesc tot aşa de deschis cum mi-ai vorbit tu acum paisprezece zile.

Von Keith cu deosebirea doar că eu nu ţi-am cerut sfatul.

Scholz Ceea ce pentru mine nu-i decât un motiv în plus să mă-ndemne la sinceritate fără rezerve. Prin excesul meu de zel în îndeplinirea datoriei, m-am făcut vinovat de moartea a douăzeci de oameni; dar tu te comporţi ca şi când n-ai avea faţă de semenii tăi *absolut nicio datorie*. Ţie-ţi place de-a dreptul să te joci cu viaţa altora!

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz

De la mine fiecare s-a mai ales cu o vânătaie la ochi.

(*cu o aroganţă creşeândă*): Asta e fericirea ta personală! Tu nu-ţi dai seama că ceilalţi au aceleaşi drepturi la plăcerile vieţii lor ca şi tine. Pentru acele lucruri în care omenirea îşi vede supremele ei cuceriri, pe bună dreptate numite *moralitate*, n-ai nici cea mai mică-nţelegere. Nu te dezminţi.

— Ai venit la München cu intenţia categorică de a deveni hedonist desăvârşit, şiy din greşeală, devii un moralist desăvârşit. Datorită forfotei pestriţe a Münchenului, am ajuns la o autopreţuire modestă, dar, oricum, cu atât mai sigură. În aceste paisprezece zile am trecut prin atât de puternice transformări lăuntrice, încât, dacă eşti dispus să m-asculţi, îţi pot vorbi, fără-ndoială, şi ca moralist. (*enervat*): Fericirea mea te face să-ţi ieşi din fire! Nu cred în fericirea ta! Eu sunt atât de fericit, încât îmi vine să-mbrăţişez toată lumea şi-ţi doresc şi

ţie, sincer şi cinstit, acelaşi lucru. La asta însă tu n-ai s-ajungi niciodată, atâta timp cât ai să-ţi mai baţi joc, în felul tău copilăresc, de valorile supreme ale vieţii. Până a nu veni la München, *eu unul* ştiam să preţuiesc relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, pe drept cuvânt, numai după semnificaţia lor *sufletească*, în timp ce plăcerea senzuală încă-mi apărea ca ceva ordinar. Ceea ce era greşit. Dar tu, în toată viaţa ta, n-ai apreciat nimic mai mult la o femeie decât plăcerea senzuală. Câtă vreme n-ai să faci concesii legilor morale ale lumii din punctul tău de vedere, aşa cum le-am făcut eu din punctul meu de vedere, întreaga ta fericire o să prezinte mereu o poziţie şubredă!

(*realist*): Lucrurile stau cu totul altfel. Ultimelor paisprezece zile le datorez eu libertatea mea *materială* şi, în consecinţă, ajung în sfârşit la plăcerea vieţii mele. Iar tu le datorezi ultimelor paisprezece zile libertatea ta *spirituală* şi, în consecinţă, ai ajuns în sfârşit la plăcerea vieţii tale. Cu deosebirea doar că eu, în ciuda tuturor plăcerilor, ţin foarte mult să devin un membru util al societăţii omeneşti.

Von Keith (*sărind în sus*): De ce să devii neapărat uN membru util al societăţii omeneşti?!

Scholz Fiindcă altfel n-ai niciun drept la existenţă i

Von Keith N-am nevoie de vreun drept la existenţă! N-am cerut nimănui existenţa mea şi-mi iau drepţi să-mi trăiesc existenţa după capul meu.

Scholz De-aceea o laşi pradă mizeriei, cu cea mai mare seninătate, pe soţia ta, care timp de trei ani a-mpărtăşit cu tine toate primejdiile şi lipsurile!

Von Keith Ce puteam face? Cheltuielile mele sunt atât de mari, încât pentru propriul meu folos nu-mi rămâne nici măcar o leţcaie. Cu prima rată a salariului mi-am achitat cota-parte la capitalul iniţial. M-am gândit pentru o clipă să-mi însuşesc banii puşi la dispoziţia mea pentru acoperirea cheltuielilor la lucrările preliminare. Dar asta n-o pot face.

— Sau ai vrea să mă sfătuieşti tu-n această privinţă?

Scholz Pot, eventual, să-ţi mai dau zece mii sau douăzeci de mii de mărci, dacă nu te poţi descurca altfel. Întâmplător, am primit chiar astăzi o cambie de peste zece mii de mărci de la administratorul meu. (*Scoale din portofel o cambie şi i-o întinde lui von Keith*.)

Von Keith (*îi smulge hârtia din mină*): Dar atunci, rogu-te* nu-mi

veni mâine din nou să-ţi restitui banii!

Scholz N-am nevoie de ei acum. Celelalte zece mii de mărci însă trebuie să dispun mai întâi a mi se trimite prin bancherul meu din Breslau.

Armă vine din sala de joc într-o elegantă rochie de stradă.

Anna Scuzaţi-mă, domnilor, că v-am lăsat s-aşteptaţi.

Scholz (*îi oferă florile sale*): Nu-mi puteam refuza plăcerea, stimată doamnă, să vă felicit din toată inima în prima dimineaţă a carierei dumneavoastră artistice atât de promiţătoare.

Anna (*pune florile într-o vază*): Vă mulţumesc. Aseară, de emoţie, am uitat cu desăvârşire să vă-ntreb cum s-a întâmplat, de fapt, rănirea dumneavoastră.

Scholz Dumnezeu ştie dacă merită să vorbim despre asta. Medicul îmi spune că peste opt zile aş putea să mă caţăr până-n. vârful coşului, dacă am chef. Fără-ndoială, o durere am simţit aseară la

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Anna

Scholz

Anna

Von Keith

Anna Von Keith

Anna Von Keith

Anna hohotele râsului batjocoritor pe care l-a stârnit domnul capelmaistru Zamrjaki cu simfonia sa. (*s-a aşezat la birou*): Eu nu pot face mai mult decât să le dau oamenilor prilejul să-şi desfăşoare arta. Cine dă înapoi rămâne-n drum. Găsesc destui capelmaiştri în München. N-ai spus chiar tu despre el că-i cel mai mare geniu muzical de la Richard Wagner încoace? Doar n-o să-i spun mârţoaga propriului meu cal! Eu trebuie să garantez în orice secundă pentru exactitatea socotelilor mele. (*Ridicându-se*.) Tocmai am fost cu cariatidele la consiliul municipal. S-a discutat chestiunea dacă ridicarea Palatului zânelor este o necesitate pentru München. Chestiunea a fost aprobată în unanimitate. Un oraş ca Münchenul nici nu-şi poate da seama ce de necesităţi are!

(*către Anna*): După toată probabilitatea, doamnă are de discutat

cu fericitul dumisalc impresar asupra unor proiecte care vizează înconjurul lumii. Nu, vă rog, n-avem nimic de discutat unul cu altul. Vreţi să ne şi părăsiţi? îmi acordaţi cumva cinstea de-a mă primi iarăşi într-una din zilele următoare? Dar vă rog; sunteţi oricând binevenit. *Scholz îi strânge mâna lui von Keith*. *Iese*. Ziarele de dimineaţă au şi-nceput să publice cele mai entuziaste cronici despre apariţia ta de ieri. Dar ştii, în sfârşit, unde se află Molh? E la părinţii ei la Burkeburg. Se bălăceşte cu pasiune într-un ocean de sentimentalism mic-burghez.

Doar nu ne-om lăsa speriaţi şi-a doua oară de De altfel, ea simţea realmente nevoia să-ţi ca dovedească ţie că te poţi dispensa cu totul de ea! Pentru tine, pasiunea puternică a dragostei a rămas, har Domnului, o carte cu şapte peceţi. Dacă această carte nu-i capabilă să-l facă fericit pe cineva, atunci, cel puţin, o să-i aprindă acoperişul de deasupra capului!

Cu toate acestea, ai putea să inspiri puţin mai multă-ncredere în afacerile tale! Nu-i tocmai plăcut să stai zi şi noapte pe un vulcan!

Von Keith Cum se face că tocmai astăzi mi se ţin prelegeri morale din toate părţile?!

Ax na Fiindcă agitaţia ta dă impresia că eşti nevoit să te ameţeşti fără-ntrerupere! Nu cunoşti odihna. Găsesc că, atâta vreme cât stai în cumpănă dacă trebuie să faci asta sau aia, cel mai bunlucri; este să nu faci *absolut nimic*. Numai prin faptul că faci ceva, te şi expui permanent tuturor neplăcerilor care se pot imagina. Eu fac minimum posibil şi, de când mă ştiu, am fost fericită. Tu nu poţi să i-o iei nimănui în nume de rău că n-are încredere-n tine, dacă zi şi noapte îţi hăituieşti fericirea ca un lup înfometat.

Von Keith Nu sunt eu vinovat de aviditatea mea.

Anna însă uneori sania este plină de oameni cu puştile-ncăreate, care n-aşteaptă decât să facă pac-pac.

Von Keith Eu sunt rezistent la gloanţe. Mai am în picioare două gloanţe spaniole din Cuba. În afară de asta, posed cea mai sigură garanţie pentru fericirea mea.

Anna Asta-i cu adevărat culmea!

Von Keith Fără-ndoială că-i o culme prea înaltă pentru înţelegerea omului de rând!

— Să tot fie vreo douăzeci de ani de când stăteam cu tânărul Tra-tenau, amândoi în fustiţe scurte, în faţa altarului din biserica

văruită a satului. Tata cânta între timp la orgă. Preotul satului ne-a strecurat fiecăruia în mină o foaie ilustrată având câte-un verset biblic pe ea. De-atunci, rareori am mai intrat într-o biserică, dar versetul de la confirmaţia mea s-a adeverit în ceea ce mă priveşte, încât adeseori nu-mi puteam pune stavilă uimirii. Chiar şi astăzi, când îmi stă vreo piedică-n, cale, mă las biruit îndată de un zâmbet dispreţuitor, având în vedere versetul: – „Ştiut e că acelora care-l iubesc pe Dumnezeu toate lucrurile le merg din plin".

Anna Acelora care-l iubesc pe Dumnezeu?!

— Şi tu mai susţii că eşti capabil de această iubire?! Von Keith Pornind de la-ntrebarea *dacă-l iubesc pe Dumnezeu*, am cercetat toate religiile existente şi-n niciuna n-am găsit vreo deosebire între iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de propria-ţi bunăstare. Iubirea faţă de Dumnezeu este pretutindeni şi-n

SIMBA

Von Keith

Saşa

Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Von Keith Anna Von Keith

Şi mb a

SIMBA

Anna

SIMBA

Anna

SIMBA

Anna

SIMBA

Anna Simba totdeauna doar un mod simbolic şi sumar de-a-ţi exprima iubirea faţă de propria ta persoană.

Simba intră din vestibul.

Domnulmarchiz e atât de bun să iasă un moment afară? îi caută Saşa.

De ce nu vine băiatul înăuntru?

Saşa vine *cu o telegramă*.

N-am ştiut dacă se cuvine ori nu, întrucât domnul baron mi-a

spus să nu-i aduc telegramele în societate.

(*desface telegrama*, o *mototoleşte şi* o *aruncă*): Ei drăcie!

— Paltonul! De la Molly?

Nu!

— Pentru Dumnezeu, numai să nu afle cineva de asta!

Păi nu-i la părinţii ei la Biickeburg? (*în timp ce Saşa îi ţine paltonul*): Nu! Dar spunea-i mai 'nainte... E vina mea că nu-i la Buckeburg?!

— Cum îţi merge puţin mai bine, cum ţi se şi pune laţul de gât!

— *Von Keith şi Saşa ies*.

(*ridică telegrama şi i-o dă Annei*): Domnul marchiz şi-a uitat telegrama. Ştii cumva de pe unde-i acest Saşa? Acest Saşa e din Au. Maică-sa-i intendentă. Atunci nu-l poate chema Saşa. Numele său adevărat e Sepperl, dar domnul marchiz l-a botezat Saşa. Adu-mi pălăria.

Sună pe coridor.

Îndată, doamnă. (*Se duce să deschidă*.) (*citeşte telegrama*): „... Molly nu-i la noi. Rugăm urgent telegramă, dacă aveţi semne de viaţa de la Molly. Cu groaznică teamă..."

Simba revine.

Domnul baron şi-a uitat mănuşile.

Care baron?

E vorba de petrecăreţ, de hedonistul acela.

(*căutând în grabă*): Maică precistă, oare unde i-or fi mănuşile...!

Intră Ernst Schoh.

Scholz Mai îngăduiţi-mi două cuvinte, stimată doamnă.

Anna Tocmai voiam să ies în oraş. (Către *Simba*:)

Pălăria, dar grăbeşte-te! (*Simba iese*.) Scholz Prezenţa prietenului meu m-a-mpiedicat să mă exprim fără-nconjur... Anna Poate-ar fi mai bine s-aşteptaţi o ocazie mai potrivită.

Scholz Speram să mai pot aştepta câteva zile răspunsul dumneavoastră. Sentimentele mele, doamnă contesă, mă obligă pur şi simplu! Ca să nu vă-ndoiţi de faptul că prin ofertele mele nu urmăresc nimic altceva decât fericirea dumneavoastră, permi-teţi-mi să vă mărturisesc că vă vă iubesc într-un fel cu totul inexprimabil.

Anna Ei? Şi care-ar fi ofertele dumneavoastră?

Scholz Până să culegeţi ca artistă roadele unei recunoaşteri

incontestabile, au să vă mai stea-n cale câteva piedici…

Ann ştiu, dar pe cât se pare nu voi mai cânta.

Scholz Nu veţi mai cânta? Citi artişti nefericiţi nu şi-ar da jumătate din viaţa lor în schimbul talentului dumneavoastră!

Anna Altceva nu mai aveţi să-mi comunicaţi?

Scholz v-am jignit din nou, fără să-mi dau seama. V-aţi fi aşteptat, desigur, să vă cer mâna… Anna Cum, nu asta aţi intenţionat?

Scholz Voiam să vă-ntreb dacă nu vreţi să deveniţi *amanta* mea.

— Ca soţie nu pot să v-ador mai mult decât v-aş preţui ca amantă. (*De-acum înainte vorbeşte gesticulând agresiv şi brutal ca un nebun*.) Soţie sau amantă, vă ofer viaţa mea, vă ofer tot ce am. Dumneavoastră ştiţi că numai dând dovadă de cea mai mare stăpânire de sine, m-am obişnuit cu concepţiile morale care, aici la München, sunt decisive. Dacă fericirea vieţii mele ar trebui să se sfărâme de victoria pe care am repurtat-o numai asupra mea, pentru ca să pot contribui la fericirea semenilor mei. faptul acesta ar fi un *joc de nebuni strigător la cer*!

Anna Credeam că nu ţineţi decât să deveniţi un membru util al societăţii omeneşti!

Scholz Visam la fericirea lumească aşa cum visează deţinutul de după gratiile celulei la zăpezile veşnice ale gheţarului! Acuma nu-mi mai doresc decât s-o pot face pe femeia pe care-o iubesc atât de fericită cum nici nu se poate spune, încât să nu regrete niciodată alegerea făcută.

Anna îmi pare rău că trebuie să vă spun că-mi sunteţi indiferent.

Scholz Vă sunt indiferent?! Eu, care n-am primit de la nicio femeie mai multe dovezi de simpatie decât de la dumneavoastră?

Anna Nu-i vina mea. Prietenul dumneavoastră v-a descris ca pe un filosof căruia puţin îi pasă de realitate.

Scholz Eu numai din realitate mi-am extras filosofia! Nu sunt unul din aceia care toată viaţa pălăvrăgesc despre deşertăciunea pământească şi pe care moartea e nevoită să-i alunge de la ea cu picioare-n fund, când ajung surzi şi ologi!

Anna Pe Marchizul von Keith, versetul său de la confirmaţie îl ajută să treacă peste orice-ncercare! El îşi consideră versetul o formulă magică perfectă, în faţa căreia poliţia şi portăreii o iau la fugă!

Scholz Eu nu mă-njosesc într-atât, încât să cred în semne L

Dacă acest aventurier ar avea dreptate, atunci eu am primit la confirmaţie o formulă magică la fel de infailibilă pentru nefericirea mea. Mie pastorul nostru mi-a dat atunci versetul: „Mulţi sunt cei chemaţi, dar puţini sunt cei aleşi”.

— Dar nu-mi pasă de asta! Chiar dacă aş avea dovezile cele mai neîndoielnice că eu însumi *nu* aparţin aleşilor, asta n-ar putea decât să mă-ntărească şi mai mult în lupta mea cutezătoare împotriva destinului meu!

Anna lăsaţi-mă-n pace, vă rog, cu lupta dumneavoastră cutezătoare!

Vă jur că mai curând aş renunţa la judecata mea sănătoasă decât să mă las convins de această judecată că anumiţi oameni sunt excluşi, fără nicio vină, din capul locului, de la orice fericire! Plângeţi-vă de lucrul acesta Marchizului von Keith!

Eu nu mă plâng deloc! Cu cât durează mai mult şcoala aspră a nefericirii, cu atât mai călită va fi capacitatea spirituală de a rezista. E un schimk

333
Anna
SCHOLZ
An na
SCHOLZ
Anna
SCHOLZ
Anna
SCHOLZ
Anna
SCHOLZ
Anna
SCHOLZ

„Demn de invidiat, pe care oamenii de felul mei îl acceptă. Su*fletul meu este indestructibil!* Pentru asta vă felicit!

Aici se află caracterul meu irezistibil! Cu cât simţiţi mai puţin pentru mine, cu atât mai mare şi mai puternică devine dragostea mea pentru dumneavoastră, cu atât mai aproape văd clipa-i care veţi spune: Am luptat împotriva ta cu tot ce mi-a stat în putere, dar te iubesc! Ferească-mă Domnul de una ca asta! De una ca asta Domnul nu vă

poate feri! Când un om cu voinţa mea, care nu s-a lăsat sfărâmată de nici o-ncercare, îşi concentrează toate gândurile într-o singură năzuinţă, nu există decât două posibilităţi: îşi atinge ţinta sau îşi pierde minţile. În privinţa asta se pare c-aveţi, într-adevăr, dreptate.

Riscul e al meu! Totul depinde de ce este mai rezistent, nepăsarea dumneavoastră sau minţile mele. Iau în considerare deznodământul cel mai rău şi nu-mi întorc privirea înainte de a-mi atinge ţinta; căci dacă nu-mi pot plămădi o viaţă fericită din beatitudinea care mă copleşeşte-n această clipă, atunci pentru mine nu mai există nicio speranţă. Prilejul nu se va ivi a doua oară!

Vă mulţumesc din inimă că-mi atrageţi atenţia! (*Se aşază la birou*.)

E cea din urmă oară când lumea se-aşterne-n faţa mea în toată splendoarea ei! (*scriind un bilet*): Lucrul acesta e valabil şi pentru mine! – (*Strigă*:) Kathi! – (*Aparte*:) Nici mie nu mi se va ivi a doua oară prilejul. (*revenindu-şi brusc*): Ce-ndoieli aveţi, stimată doamnă?!

— Ce-ndoieli aveţi?? Vă-nşelaţi, doamnă contesă!

— Nutriţi o bănuială teribilă… încă n-aţi băgat de seamă că mă reţineţi? (*Strigă*:) Kathi!

Mi-e imposibil să vă las aşa! Daţi-mi asigurarea că nu vă-ndoiţi de luciditatea minţii mele.

Sintba intră cu pălăria Afinei.

Simba Scholz

SIMBA

Scholz

Unde-ai stat atâta?

N-am cutezat a intra.

Simba, tu ştii mai bine ca oricine că sunt stăpân pe cele cinci simţuri ale mele…

(*cu repulsie*): Ei, nu spuneţi asemenea prostii!

Lăsaţi-mi fata-n pace. (*Către Simba*:) Ştii adresa domnului consilier Cazimir?

(*încremenind dintr-odată*): – Port semnul lui

Cain pe frunte…

Actul al cincilea în camera de lucrxi a Marchizului von Keith toate

uşile sunt larg deschise. În timp ce Hermann Cazimir se aşa-a pe masa din mijloc, von Keith strigă în camera de zi.

Von Keith Saşa! (întrucât *nu* primeşte *nici*un *răspuns*, *se-ndreaptă* spre *anticameră*, către *Hermann*? Scuză-mă. (*Strigă în anticameră*:) Saşa (*Vine în faţă*; *către Hermann*:) Aşadar, pleci la Londra cu consimţământul tatălui dumitale. Ţi-aş putea face câteva dintre cele mai utile recomandări pentru Londra. (*Se trânteşte pe divan*.) în primul rând, ţi-aş recomanda să-ţi laşi sentimentalitatea germană acasă. Cu social-democraţia şi cu anarhismul nu mai faci niciun efect la Londra. Şi să-ţi mai spun un lucru: Singurul mijloc eficient ca să profiţi de semenii tăi constă în a-i vedea sub latura lor *bună*. În asta stă arta de-a te face iubit, arta de-a avea dreptate. Cu cât mai mult îi tragi pe sfoară pe semenii dumitale. cu atât mai conştiincios trebuie să se-ngrijească ci ca dreptatea să fie de partea dumitale. Xu-ţi căuta niciodată câştigul în dauna unui om *de ispravă*, ci întotdeauna în dauna netrebnicilor şi nătărăilor. Şi-acum îţi încredinţez piatra filosofală; cea mai strălucită afacere din lumea asta este *morala*. Eu n-am ajuns încă să tranşez această afacere, dar n-aş fi Marchizul von Keith dacă-aş lăsa-o să-mi scape.

Sună pe coridor.

Von Keith (*strigă*): Saşa! – (*Ridicându-se*.) Nesimţitul are poftă să ia câteva palme. (*Trece în vestibul şi revine împreună cu consilierul comercial Ostermeier*.)

Von Keith Ostermeiir Von Keith Ostermeier
Von Keith
Ostermeier Von Keith Ostermeier Von Keith
Ostermeier
Von Keith
Ostermeier Von Keith
Ostermeier Von Keith Ostermeier
Von Keith Ostermeier
Von Keith Ostermeier

N-ai fi putut veni într-un ceas mai potrivit, preabunule domn Ostermeier… Colegii mei din consiliul de administraţie, cinstite prieten, mă-nsărcinează…

Am de discutat cu dumneata un plan care va mări de-o sută de ori veniturile noastre. Doreşti să fac o declaraţie în adunarea generală

cum că nici astăzi n-am reuşit să obţin spre examinare registrele dumitale de afaceri? Baţi câmpii, dragă domnule Ostermeier – Nu vrei să-mi explici în tihnă şi obiectiv despre ce este vorba? Despre registrele dumitale de afaceri, cinstite prieten.

(*mânios*): Eu mă spetesc muncind pentru măr-giniţii ăştia cu ocini-nfundaţi… Va să zică, are dreptate! (*întorcându-se să plece*.) Sluga dumitale!

(*deschide brusc sertarul biroului*): Poftim, savurează registrele de-afaceri! (*întorcându-se spre Ostermeier*.) Cine ziceai că are dreptate? Un anume domn Raşpe, comisar criminalist, care-a pariat aseară la „Americain Bar" pe cinci sticle de vin de Pomerania că dumneata nu ţii niciun fel de registre de-afaceri. (*umflându-se* în *pene*): Nici nu ţin asemenea registre.

Atunci arată copierul dumitale. De unde să-mi fi luat eu, de la fondarea societăţii, timpul necesar pentru a-mi amenaja un birou *t* Atunci arată-mi copierul dumitale. (*umflându-se în pene*): N-am niciun copier. Atunci arată recipisa de depunere pe care ţi-a emis-o banca.

Am primit sumele voastre ca să le depun cu dobândă?!

Nu te enerva, cinstite prieten. Dacă nu posezi niciun fel de registre, îţi notezi totuşi undeva. cheltuielile dumitale. Asta o face orice băiat de prăvălie. (*îşi aruncă notesul pe masă*): Iată notesul meu.

(*îl deschide şi citeşte*): „O revărsare strălucitoare de mătase liliachie şi paiete, de la umeri până la glezne – „Ăsta ţi-e omul!

337

Von Keith Dacă acum, după ce-am obţinut succes după succes, îmi puneţi beţe-n roate, atunci puteţi conta cu toată certitudinea pe faptul că n-o să mai vedeţi banii nici pe lumea asta, nici pe cealaltă!

Ostermeier chiar aşa de prost nu stau acţiunile Palatului zânelor, cinstite prieten. Noi o să ne mai vedem banii.

— Sluga dumitale! (*Vrea să plece*.)

Von Keith (*oprindu-l*): Subminaţi întreprinderea prin instigaţiile voastre! Iartă-mă, cinstite domn; mă enervez fiindcă simt pentru Palatul zânelor ceea ce simte un tată pentru copilul său.

Ostermeier Atunci nu-ţi face griji pentru copilul dumitale. Palatul zânelor este garantat şi se va construi.

Von Keith Fără mine?

Ostermeier Dacă-i nevoie, fără dumneata, cinstite prieten!

Von Keith Ăsta n-o puteţi face!

Ostermeier Dumneata eşti ultimul care ne poate-mpiedica s-o facem!

Von Keith Ar fi o mârşăvie nemaipomenită!

Ostermeier Asta ne mai lipsea! Fiindcă nu vrem să ne mai lăsăm escrocaţi de dumneata, ne faci escroci!

Von Keith Dacă vă credeţi escrocaţi, daţi-mă în judecată pentru a vă plăti banii!

Ostermeier Foarte frumos, cinstite prieten, dacă n-am face parte din consiliul de administraţie!

Von Keith Ce vă-nchipuiţi! Sunteţi în consiliul de administraţie ca să mă sprijiniţi în munca mea.

Ostermeier De-aceea am venit la dumneata; dar la dumneata nu se găseşte nimic de lucru.

Von Keith Iubite domnule Ostermeier, ca om de onoare ce sunt, nu vă puteţi aştepta să suport o asemenea josnicie. Preluaţi voi partea comercială; pe mine lăsaţi-mă să fiu conducătorul artistic al întreprinderii, îmi recunosc incorectitudinile din gestiune, pe care însă nu mi le iert decât cu conştiinţa că s-au întâmplat pentru ultima oară şi că, după consolidarea situaţiei mele, nu m-aş mai face vinovat nici de cel mai neînsemnat lucru.

Ostermeier Despre asta puteam vorbi ieri, când mă aflam aici cu ceilalţi domni; dar dumneata ne-ai îndrugat verzi şi uscate. Eu ţi-aş spune-o chiar şi astăzi: Să mai încercăm o dată – dacă, cel puţin, te-ai arăta ca un om de bună credinţă. Dar când

n n-auzi din gura dumitale decât neadevăruri e

Iar neadevăruri, atunci…

Von Keith (*umflându-se* în *pene*): Atunci spune-le acelor domni: Am să construiesc Palatul zânelor tot atât de sigur precum ideea asta a ţâşnit din creie

rul meu. Însă dacă-l construiţi voi – să le-o spui

„"; – domnilor dumitale! – am s-arunc în aer Palatul

„Zânelor cu tot consiliul de administraţie şi cu

ni adunarea acţionarilor!

Ostermeier; Voi transmite întocmai, nenişorule! Ştii, eu pen

tru nimic în lume n-aş vrea să lovesc pe cineva-n

„Obraz, cu atât mai puţin în… Sluga dumitale*!*

VON, jKejth., (*holbându-se după el*): …şezut! Simt eu una ca „"; asta. – (C*ătre Hermann:)* Să nu mă laşi singur r.). (., acum, altfel mă fac atât de mic, încât mă cuprinde „Teama că s-ar putea să nu mai rămână nimic din. ;"): … „mine.

— Să fie cu putinţă una ca asta? – (Cu

— …;… „t. l*acrimi în ochi.) D*upă-atâtea focuri de artificii! –…"; Să fiu iarăşi hăituit ca un proscris din ţară-n.

— *U*… /; îi ţară?!

— Nu! Nu!

— Nu pot să mă las dat la *o* j, …;… parte!!

— E ultima dată-n viaţa asta când lumea mi se-aşterne-n faţă în toată splendoarea ei!

v… (*Ridicându-se în picioare.*) Nu!

— N-am să mă.

j.)., dau bătut, voi uimi întreg Münchenul prin sal …s tul meu: nici n-o să aibă timp să se dezmeţi …; ceaşcă pina-i şi cad direct pe cap, cu tobe şi ?".;…]."; surle, încât toate se vor împrăştia de jur-împrejur şi pe toate le-oi face praf. Atunci o să se vadă cine se va pune iarăşi pe picioare mai întâi!

* „*Intră contesa Werdenfels*.

Von KeM1!!; (*alergând în întâmpinarea ei*): Regina mea… Anna (*către Hermann*): Vrei să ne laşi o clipă singuri?

Von Keith îl lasă pe Hermann să treacă în camera de zi.

Von Keith (închizând *uşa în urma lui*): Pari atât de activă, nu?

Nu-i de mirare. De la concertul nostru, am zi de zi o jumătate de duzină de cereri în căsătorie.

Von Keith, Asta mi-e al naibii de indiferent!

Anna Mie însă nu.:."…

339

Von Keith Anna

Von Keith Anna

Von Keith Anna Von Keith

Von Keith Anna Von Keith

Anna Von Keith

Anna

Von Keith
Anna
Von Keith
Anna
Von Keith
Anna
Von Keith
Anna
(*ironic*): Nu cumva te-ai îndrăgostit de el?
La cine te referi?
La hedonist!
Îţi râzi de mine!
Dar la cine te referi?!
(*arătând spre camera de zi*): La tatăl său.
Şi despre asta vrei să te-ntreţii cu mine?
Nu, voiam doar să te-ntreb dacă-ai primit, în sfârşit, vreun semn de viaţă de la Molly.
Nu, dar ce-i cu Cazimir?
Ce-i cu Molly?? – îi tăinuieşti dispariţia?
(*neliniştit*): Mă temeam, ca să fiu sincer, mai puţin de faptul că i s-a întâmplat o nenorocire decât de faptul că dispariţia ei va face să-mi fugă pământul de sub picioare. Dacă asta nu dă dovadă de omenie, atunci află că de trei zile, noapte de noapte, stau la oficiul telegrafic.
— Crima mea faţă de ea constă-n aceea că, de când ne cunoaştem, n-a auzit o vorbă urâtă din partea mea. Se mistuie după lumea ei mic-burgheză, în care, frunte lângă frunte, te pleci, şi te spetеşti, şi te iubeşti! Nicio privire liberă, nicio suflare liberă! Nimic decât iubire! Cât mai multă şi de cea mai ordinară speţă!
Dacă n-au s-o găsească pe Molly, ce-ai să faci?
Mă pot bizui fără teamă pe faptul că, odată ce casa mi s-a năruit pe cap, se va-ntoarce zâmbind pocăită şi va zice: „N-am să mai fac-" – Şi-a atins scopul; eu pot să-mi strâng catrafusele.
Şi ce se va alege de mine?
Până-acum tu ai câştigat cel mai mult din afacerea noastră şi – sper – vei câştiga şi mai mult din afacerea noastră. De pierdut nu poţi pierde nimic, deoarece nu eşti părtaşă cu nicio sumă la ea.
Dacă lucrul ăsta ar fi sigur?!

— Ei, şi tu…?!
Bine – bine!
Şi ce i-ai răspuns?
I-am scris că încă nu i-aş putea da vreun răspuns.
I-ai scris una ca asta?!
Voiam să vorbesc mai întâi cu tine despre lucrul acesta.
Von Keith
Anna Von Keith
Anna Von Keith
Anna
Von Keith
Anna
Von Keith Anna Von Keith
Anna Von Keith
Anna
Von Keith Anna
Von Keith
Anna
(*o prinde de încheietura mâinii şi-o azvârle le la sine*): Dacă nu-ţi pui decât problema că trebuie să vorbeşti cu mine despre lucrul acesta, atunci
— Mărită-te cu el!!
Cine priveşte cu atâta dispreţ sentimentele, cum o faci tu, ar trebui să-ngăduie să se vorbească fără teamă cu el despre chestiunile pur practice!
Nu-mi amesteca sentimentele aici! Mă revoltă faptul că nu mai ai pic de mândrie nativă-n tine, încât îţi vinzi firea pe-un blid de linte.
Ceea ce nu eşti tu e blid de linte!
Eu îmi cunosc slăbiciunile; dar ăştia-s *animale domestice*! Unuia-i lipseşte ceva din creier, iar altuia din măduva spinării! Vrei s-aduci pe lume stârpituri care nu-şi deschid ochii nici într-o săptămână?!
— Eu îţi las cu plăcere pentru cariera ta, de va trebui să se sfârşească cu mine, ceea ce ţi-am insuflat din focul meu lăuntric. Dar dacă te-ascunzi de destinul tău artistic în dosul unui sac cu bani, atunci, începând cu ziua de azi, nu valorezi mai mult decât iarba care va creşte într-o zi din mormânt!

— Cel puţin de ţi-ai da cât de cât seama ce s-a ales de Molly!

Nu mă mai insulta! – (*Strigă*:) Să şa!

Dacă insişti neapărat să ne despărţim…

Categoric, insist.

Atunci dă-mi scrisorile înapoi!

(*ironic*): Intenţionezi cumva să-ţi scriiriile?

Nu, dar ar putea nimeri în mâini străine.

(*ridicându-se brusc*): Saşa!!

Ce tot ai cu Saşa?

— I-am dat eu o-nsărcinare.

Cum îţi permiţi?!

Fiindcă el a venit la mine. Am făcut-o de mai multe ori. În cazul cel mai rău băiatul ştie unde găseşte ceva de câştigat.

(*se lasă în fotoliul de la hirou*): Saşa-al meu!

(*îşi şterge o lacrimă din ochi.*) Nici pe el nu l-ai uitat!

— Dacă părăseşti încăperea acum, Anna, mă prăbuşesc ca un bou în abator.

— Mai dă-mi o ultimă amânare!

N-am timp de pierdut.

memo-Von Keith Numai atât cât îmi trebuie să mă dezobişnuiesc de tine, Anna!

— Acum am nevoie de luciditatea minţii mele mai mult ca oricând…

Anna în cazul acesta îmi dai scrisorile înapoi?

Von Keith Eşti îngrozitoare!

— Dar asta-i curată milă din partea ta! Ar trebui, cel puţin, să te blestem, din moment ce nu mai eşti amanta mea.

Anna De-atâta vreme n-ai învăţat să judeci cum se cuvine o femeie!

Von Keith (*ridicându-se mândru*): Supus torturilor, eu nu-mi voi renega credinţa! Tu treci de partea norocului e un lucru omenesc. Pentru mine vei rămâne totuşi ceea ce ai fost.

Anna Atunci dă-mi scrisorile înapoi.

Von Keith Nu, fetiţo! Scrisorile tale am să le păstrez pentru mine. Altfel mă voi întreba odată, pe patul morţii, dacă n-ai fost cumva doar o nălucire de-a mea. (*Sărutându-i mâna.*) Mult noroc!

Anna chiar şi fără tine! (*Iese.*)

Von Keith (*singur, zvârcolindu-se în spasme cardiace*): – Ah!

— Ah!

— Asta-i moartea! – (*Se sprijină de birou, scoale dintr-un sertar un teanc de scrisori şi se repede spre uşă.*) Anna! Anna!

În uşa deschisă îl întâmţină Ernst Scholz. Schoh merge nesiân-jenit, fără să se observe vreo urmă de rănire la el.

Von Keith (*dându-se brusc înapoi*): …Tocmai voiam să vin la tine la hotel.

Scholz Nu mai are sens. Plec.

Von Keith Atunci dă-mi şi cele douăzeci de mii de mărci pe care mi le-ai promis ieri! Scholz Nu-ţi mai dau niciun ban.

Von Keith Cariatidele mă vor distruge! Vor să-mi ia postul de director!

Scholz Asta-mi întăreşte hotărârea.

Von Keith E vorba doar de depăşirea unei crize de moment! Scholz Averea mea este mai preţioasă ca tine! Averea mea le asigură membrilor familiei mele, pentru încă multă vreme, o poziţie înaltă şi liberă! în timp ce tu n-ai reuşit nicicând să fii cât de cât de folos vreunui om!

Von Keith Cum de-ndrăzneşti tu, parazitule, să-mi reproşezi mie că sunt inutil?!

Scholz

Von Keith Scholz Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz

Von Keith

Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith

Să lăsăm rivalitatea!

— Eu renunţ, în definitiv, la cel mai de preţ lucru pe care atâţia oameni sunt nevoiţi să-l accepte în cele din urmă. Ce vrei să spui? M-am eliberat de iluziile mele. (*ironic*): Te-nfrupţi iarăşi din iubirea unei fete de cea mai umilă condiţie? M-am eliberat de toate.

— Mă duc într-un sanatoriu particular.

(*ţipând*): Nu poţi comite o infamie mai mare decât trădarea

propriei tale persoane! îţi înţeleg foarte bine indignarea. – în ultimele trei zile am fost sfâşiat de cea mai teribilă luptă lăuntrică ce-i poate fi sortită unui muritor. Ca să te-ascunzi ca un laş?!

— Ca să renunţi, odată biruitor, la demnitatea ta de om?! (*spumegând*): Nu renunţ la demnitatea mea de om! N-ai niciun motiv să mă insulţi, nici să-ţi baţi joc de mine!

— Când cineva e nevoit să lase, *împotriva* voinţei sale, să cadă peste el vălul mărginirii care şi pe mine m-a-nfăşurat, atunci îşi poate pierde demnitatea. De-aceea rămâne relativ fericit; el îşi păstrează iluziile.

— Cine se răfuieşte cu realitatea cu o privire rece, aşa cum fac eu, acela nu-şi poate pierde prin asta, în chip prostesc, nici stima, nici simpatia semenilor săi.

(*ridică din umeri*): Eu totuşi aş mai chibzui puţin asupra acestui pas.

Am chibzuit îndelung asupra lui. Este ultimă datorie pe care destinul mi-o lasă de-nceplinit. Odată intrat acolo, nu mai ieşi chiar aşa uşor. Dacă-aş avea cea mai mică speranţă să ies vreodată, atunci nici n-aş intra. Renunţările la lucrurile cu care-am putut să mă-mpovărez, stăpânirea de sine şi speranţa pe care le-am putut smulge anevoie sufletului meu, le-am investit pentru a-mi schimba soarta. Nu-mi mai rămâne, mă rog lui Dumnezeu, nici o-ndoială că sunt altfel plăsmuit decât ceilalţi oameni.

(*cu supremă mândrie*): Mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-am îndoit niciodată de faptul că sunt altfel plăsmuit decât ceilalţi oameni.

Scholz (foarte *calm*): Fie că ne rugăm lui Dumnezeu, fie că-i mulţumim lui Dumnezeu – pe tine te-am considerat până-acum drept cel mai perfid pungaş!

— Am scăpat şi de-această iluzie. Un pungaş are noroc, pe câtă vreme omului cinstit îi rămâne cugetul curat chiar dacă s-a abătut asupră-i o nenorocire de neînlăturat. Tu nu ai mai mult noroc decât mine şi tu nu ştii asta. În aceasta constă groaznica primejdie care te paşte!

Von Keith Pe mine nu mă paşte altă primejdie decât aceea că mâine n-am niciun ban!

Scholz Cât vei trăi tu, întotdeauna n-o să ai mâine vreun ban!

— Mi-ar face plăcere să te ştiu la adăpost de consecinţele

scandaloase ale orbirii tale. De aceea am mai venit o dată la tine. Am convingerea sfântă că cel mai bine pentru tine ar fi să mă-nsoţeşti.

Von Keith (*aşteptând cu nerăbdare*): Unde?

Scholz la sanatoriu.

Von Keith Dă-mi cele treizeci de mii de mărci şi voi veni cu tine!

Scholz Dacă mă vei însoţi, nu vei mai avea nevoie de niciun ban. Vei găsi un cămin mai tihnit poate decât ai cunoscut vreunul cândva. Vom avea trăsură şi cai, vom juca biliard…

Von Keith (*îmbrăţişându-l*): Dă-mi cele treizeci de mii de mărci! Vrei să mă ploconesc acum în faţa ta? Pot fi arestat aici pe loc!

Scholz Ai şi ajuns până acolo?! – (*Respingându-l.*) Nu dau asemenea sumă unui nebun!

Von Keith (*strigă*): Tu eşti cel nebun!

Scholz (*calm*): Eu mi-am venit în minţi.

Von Keith (*ironic*): Dacă vrei să-i laşi să te ducă la balamuc, fiindcă ţi-ai venit în minţi, atunci – internează-te!

Scholz Tu eşti dintr-aceia pe care trebuie să-i interne?!

cu forţa!

Von Keith – Atunci, odată ajuns la balamuc, îţi vei reluaş desigur, şi titlul nobiliar?

Scholz în două continente n-ai trecut prin experienţa tuturor falimentelor proprii vieţii *burgheze*}!

Von Keith

Scholz Von Keith

Scholz Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz Von Keith Scholz

Von Keith

Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

Von Keith Scholz

„Von Keith

(*veninos*): Dacă socoti de datoria ta morală să scapi lumea de existenţa ta inutilă, atunci nu găseşti mijloace mai radicale decât plimbatul cu trăsura şi jocul de biliard! Am încercat mai de mult.

(*se apropie încet* de *el*): Atunci cum se face că te mai afli aici?!

(*posomorât*): Nu mi-a reuşit, ca toate celelalte. Fireşte, ai împuşcat din greşeală pe altcineva! Mi-au scos gloanţele dintre umeri, chiar de lângă şira spinării.

— Poate că astăzi este pentru ultima oară-n viaţa ta când ţi se-ntinde o mână salvatoare. Ce fel de-ntâmplări o să te mai aştepte de-acum înainte ştii prea bine. (*cade în genunchi în faţa lui şi-i strânge cu putere mâinile*): Dă-mi cele patruzeci de mii de mărci şi sunt salvat!

Astea nu te vor salva de la puşcărie! (*ridicându-se îngrozit*): Taci!! (*rugător*): Vino cu mine şi eşti în siguranţă. Am crescut împreună; şi nu văd de ce n-am aştepta şi sfârşitul împreună. Societatea burgheză o să te judece-n ultimă instanţă ca pe-un criminal şi o să te supună la toate chinurile medievale atât de inumane…

(*milogindu-se*): Dacă nu vrei să m-ajuţi, atunci pleacă, te rog!

(*cu lacrimi în ochi*): Nu-ntoarce spatele singurului tău refugiu! Ştii doar că şi tu ţi-ai ales destinul jalnic tot atât de puţin pe cât eu mi l-am ales pe-al meu. Pleacă! Pleacă!

Vino, vino.

— Vei avea în mine un tovarăş blând ca un miel. Ar fi o licărire plăpândă în noaptea vieţii mele să ştiu că-l feresc de-un destin îngrozitor pe tovarăşul meu de joacă. Pleacă! Fii bun!

Lasă-mă să-ţi fiu călăuză de azi înainte, aşa cum am vrut eu să te las să-mi fii… (*strigă disperai*): Saşa! Saşa!

— Atunci nu uita unde ai un prieten la care eşti oricând bine primit. (*Iese.*) (*se târăşte căutând de jur-împrejur*): – Molly – Molly!

— E prima oară-n viaţa mea când mă
Von Keith
Von Keith
Hermann Von Keith
Un ajutor de măcelar
Un hamal
O
BRUTĂREASA
Von Keith
Ajutorul de măcelar
Von Keith
Ajutorul
Von Keith Cazimir bocesc în genunchi în faţa unei femei! –

(CiupK măcelar *când brusc urechile spre camera de zi*.) Cine-i…? Cine-i…? (*După ce a deschis uşa de la camera de zi*.) …Oh, dumneata eşti?

Hermann Cazimir apare din camera de zi.

Nu te pot invita să rămâi mai mult timp aici. Nu mă simt – deloc bine. De-aceea – mai întâi trebuie – să dorm – o noapte, ca să fiu iarăşi stăpân pe situaţie.

— Pleacă-n călătorie…

Se *aud paşi grei şi mai multe voci dinspre casa scărilor*.

Ascultă… Zarvă! Hărmălaie!

— Nu miroase-a bine…

Încuiaţi odată uşa!

Nu pot!

— Nu pot!

— Asta-i ea…!

O mulţime de muşterii de la berăria Curţii târăsc înăuntru corpul neînsufleţit al lui Molly. *E toată udă*, *hainele îi atârna ferfeniţă*. Părul *despletit* îi *acoperă faţa*.

Ui la el, aista-i fluşturatecu'! – (*întorcându-se*.) L-am găs t, nu?

— Ce mai! (*Către von Keith*:) Ui ce-am pescuitlui ce-l aducemlui, îndrăzneşte!

Din gârla oraşului am scos-o! Di sub drugii di hier ai stăvilii! Vo opt zâli trebui c-o stat colea-n apă!

Şi-n estimp mişălu' şi parşâvu' s-învârte cu han-dralăii dânsului di colea până colea! Di şasă sap-tamâni nu ş-o plătit pâinea! Pi săraca femeie o pus-o d-o cerşit pl la tat bacalii, ca şi facă rost d-ale gurii! Ş-o piatră s-ar hi-ndurat di dânsa aşa cum arata-n ultima vreme! (*se retrage spre birou*, *în timp ce mulţimea se îmbulzeşte în jurul lui cu cadavrul*): Fiţi buni, calmaţi-vă odată!

Tacă-l fleanca, pungaşuli! Al cum, it trag una la moacă di te duci d-a berbeleacu'!

— Ui încoa *l* – îi dânsa or nu-i dânsa?!

— Ui, it zâc!

(*a pus mâna*, *pe la spate*, *pe pistolul lui Hermann*, Cazimir *aflat pe birou*, *unde l-a lăsat odinioară contesa Werdenfels*): Să nu v-atingeţi de mine, dacă vreţi să nu fac uz de armă! Ce zăce rascracaratu'?!

— Ce zăce?!

— Dă pis-Cazimir

Von Keith Cazimir

Von Keith Cazimir tohi-wcoa!

— N-ajunge ce i-ai făcut, cine?!

— Dă-l încoa, it zâc…!

Ajutorul de măcelar se luptă cu von Keith, care reuşeşte să se apropie de ieşirea prin care tocmai intră consilierul Cazimir. Hermann Cazimir a venit între timp lângă cadavru: împreună cu brutăreasa pune cadavrul pe divan.

(*apărându-se ca un disperat, strigă*): Poliţia!

— Poliţia! (*îl observă pe Cazimir şi se agaţă de el.*) Salvaţi-mă, pentru Dumnezeu! Mă linşează! (*către lume*): Amu căraţi-vă d-aci, că de nu o smă cunoaşteţ al fel!

— Lăsat femeia pl divan!

— Marş, vă zâc! – pân' ce nu vă dau pl uş-afară! (*Trăgându-l în faţă, de umăr, pe fiul său care vrea să se depărteze odată cu mulţimea.*) Stai, amice! O să mai iei o-nvăţătură frumoasă-n călătoria la Londra!

Lumea de la berăria Curţii a părăsit încăperea.

(*către von Keith*): Intenţionam să vă invit să părăsiţi Münchenul în decurs de douăzeci şi patru de ore; acum însă cred că, de fapt, cel mai bun lucru pentru dumneavoastră este să plecaţi cu primul tren.

(*ţinând încă pistolul în mâna stângă*): Pentru – această nenorocire – nu trebuie să dau socoteală…

Asta vă priveşte personal! Dar va trebui să daţi socoteală pentru falsificarea semnăturii mele, lucru pe care l-aţi făcut într-o telegramă de felicitare la serbarea de întemeiere din Brienner-strasse.

Nu pot pleca…

(*îi dă o hârtie*): Vreţi să semnaţi această chitanţă? E vorba de-o sumă de zece mii de mărci pe care v-o datorează doamna contesă Werdenfels şi pe care v-o restituie prin mine.

Von Keith's «duce la birou şi semnează.

(*numărându-i banii din portofelul său*): Ca succesor al dumneavoastră la direcţia Societăţii Palatul zânelor, v-aş ruga, în interesul unei dezvoltări înfloritoare a întreprinderii noastre, să nu vă arătaţi prea curând la München!

Vin Kiith, stând la birou, îi dă lui Cazimir actul şi ia. automat banii

în primire.

Cazimir (*băgând actul în buzunar*): Călătorie placată! – (*Către Hermann*:) Șterge-o!

Hermann iese. *Cazimir îl urmează*.

Von Keith (*Cu pistolul în mâna stângă*, *cu hanii*, *hi mâna dreaptă*, *face câțiva pași spre divan*, *dar se dă înapoi tremurând de groază*. *Apoi privește nehotărât când la pistol*, *când la bani*. – *în timp cer rânjind*, *lasă pistolul*, *pe la spate*, *pe masa din mijloc*): Viaţa este un tobogan…